



# რამბობი



— ბიჭო, დიდი ხანია არაფერი მიამზნია შენთვის! მოდი ერთ რამესაც გეტყვი და შენებურად დასწერე, ისე რომ ჩვენმა ბიჭებმა გულიანათ გაიციინონ წაკითხვის დროს!—მითხრა მეგობარმა.

— აბა მიამბე, ვეცდები გავაცირო ისინი, ვინც სიცილის ხასიათზეა; ვისაც არ ეცინება, მას ღიმილს მაინც მოვგვრი! მიუგე მე.

— ხო, მაშ აგრე! ეს იყო ცხრაას ხუთში. არალეგალური გადასატანი გვექონდა რამე — რუმე: ბომბები, წიგნები და ასეთები, რაღა! ვიქირავებ ერთი ვირიანი ბიჭი, ავკიდებ ამ ვირს ზურგზე თავამდე გატენილი ძარები, ზევიდან მოვყარებ მწვანელი, კიტრები ბადრიჯნები, უკან ეს ბიჭი ამოუყენებ, შორი —ახლოდან ჩვენ უთვალთვალბდით,—ჰაიდა, ასე გაუდევით გზას! რამდენჯერმე გავაკეთებ გზა უხიფათოდ. ხო, მართლა, —ორჯერ კი ვქამებ ცოტა შიში, მარა ეს არაფერი? ერთხელ ის მგელის საჭმელი ვირი ბომბებით გატენილი ძარებით დაგორდა მოლზე და დაიწყო კოტრიალი! კიდევ კარგი, რომ არც ისე აღვიღად ფეთქდებოდნენ ჩვენი ბომბები, თვარა ჩემი ნატამალიც აღარსად იქნებოდა ახლა!

მეორეც, — გარეუბნის ბოქაულ ჩაფრებით შეგვეჩხება წინ! თურმე დარჩენილ გადასახადს კრეფდნენ მოსახლეებიდან, მარა ჩვენ კი ჩვენი დაგვემართა, რაღა!

ხო და ასე, აფეთქებას და ბოქაულს მიშინ გადაურჩი, მარა შემდეგში მაინც დამიჭირეს, როგორც გლახა ქორდი მთხლზე და კატორღა — ციმბირში ამომაყოფიეს თავი. ჩვიდმეტში დავბრუნდი, რაღა, ქე იცი! ახლა, აგრე ამას წინათ, ერთიც ვნახოთ მომადგა კარს ხანს შესული კაცი, რომელმაც გამაცნო თავი აი იმ ბიჭათ, ვინც ცხრაას ხუთში ვირა დასდევდა! აქითურ — იქითურზე მასლაათასა და მოგონების შემდეგ, მორიდებით მთხოვა მიმეცა მისთვის წერილობითი დასტური იმას შესახებ, რომ ნამდვილათ ის არის იმმა ნახირაძე, რომელიც დახმარებას გვიწვედა არალეგალურ მუშაობაში და ღირსია

პენსიის დანიშვნისა. მეც ავდექი და დიდი სიამოვნებით მივეცი ასეთი წერილობითი დასტური, — ალალი იყოს, რაღა! საქმე გაუკეთებია, იცხოვროს ახლა არხენად პენსიაზე! ამის შემდეგ გავიდა ცოტა ხანი და ერთ დილით კიდევ მომადგა კარზე ასე ჩემსავით შუახნის უცნობი კაცი... რად იღიმები? ჩემსავით შუახნის მეტეკი, რომ ვამბობ? აბა ვნახოთ, ვინ ვის საფლავზე წარმოსთქვამს სიტყვას!

ხო და, გამარჯობა — გაგიმარჯოს შემდეგ, ამანაც გამაცნო თავი იმ ვირის პატრონად, რომელსაც მიშა ნახირაძე დასდევდა ცხრაას ხუთში! ბევრი რამ მაშინდელი ამბები მომავონა და ბოლოს ამანაც მთხოვა მიმეცა მისთვის დასტურის ბარათი, რომ ის არის შაქრო თათუზოვი, რომელიც თავისი ვირით გვშველოდა ბომბებისა და სხვა იარაღის გადატან — გადმოტანაში, რისთვისაც ღირსია და სხვა ასეთები, რაღა!

— ერთისათვის მიმიცია, მეორეს რაღა დაუშავებია! — ვიფიქრე და მასაც მივეცი, — დეი, ალალი იყოს მაზედაც, რაღა!

ახლა, აი, გუშინდამ ერთიც ვნახოთ, ვაფხვინდე და მომადგა კარზე ვინმე, არც ისე ხნიერი უცნობი კაცი! ვინა ხარ, რა გინდას გამოკითხვის შემდეგ, ამანაც მომავონა ის ვირი და აგრეთვე თავისი დამსახურება რევოლუციის წინაშე ცხრაას ხუთში! თურმე მას იმ დროს სამჭედლო სახელოსნო ჰქონია ჩვენს უბანში და იმ ვირის პატრონი მას აჭედებდა თავის ყროყინას! აი, ასეთი დამსახურებისათვის ამ კოლა ნალბანდაძემაც მთხოვა წერილობითი დადასტურება! ვერაფრად შესიამოვნა ეს ამბავი, მარა რადგან ხელოსანი კაცი იყო, გელარ უთხარი უარი და მივეცი, აბა რა მექნა!

დღეს ტრამვაიში ვზივარ და მივდივარ ძველი ბოლშევიკის ბინისაკენ, — მინდოდა გიორგი ჩხეიძისთვის შეამბნა, რადგან იმ საქმეს მაშინ ერთად ვაკეთებდით. ხიდთან როცა გაჩერდა ტრამვაი, ვაგონში შედარებით ახალგაზრდა ერთი კაცი შემოვიდა, გამიღიმა, გამარჯობა ამბანავო, მითხრა და გვერდით მო-

მიჯდა. დავაკვირდი მარა სრულებით არ შემცნაურა, ვინ ოხერია! ამიტომ ვინაობა ვკითხე.

— განა არ გაგონდები, აგრე უნდა?! — მეუბნება, — მე საქო თავჭურაძე ვარ, აი ის საქო, მიღმა ზუბანში თივა — ქერის საწყობი რომ მქონდა ნიკოლოზეს დროს! რამდენჯერ ნისიათ მიმცია თივა — ქერი თქვენი ვირის პატრონისათვის! ხომ კარგად განსოვის ის ვირი, მუდამ ბომბებით და პულემეტებით დატვირთული რომ დაგყავდათ ნაძალადევიდან ავღაბარში?

თავქერიძემ მეგობრულად მომიტათუნა ხელი მუხლზე და განაგრძო:

— ჰაი, ჰაი, რა დრო იყო და რა ბიჭები ვიყავით!

ბოლოს გადმოიზნიქა ჩემკენ და დაბალი ხმით მითხრა:

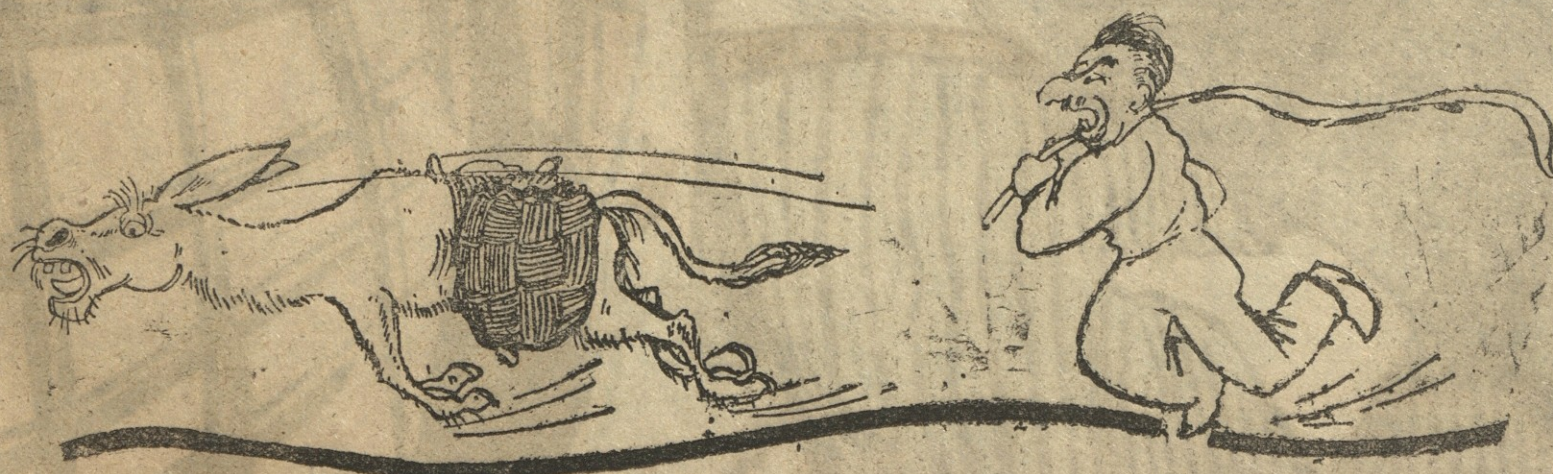
— არ შეიძლება, ერთი მომცე წერილობითი დასტური იმისა, რომ ჩემი თივა — ქერის საწყობი დახმარებას უწევდა რევოლუციის საქმეებს? გამომადგება ჰამ პენსიის მისაღებად, ჰამაც შელავათებისათვის!

— კი, მარა, კაცო, რომ არ მაგონდება კარგად, რომელ წელში იყო ეს ამბავი? — გულში ბრაზით, მარა გარეგნული დამშვიდებით შევეკითხე.

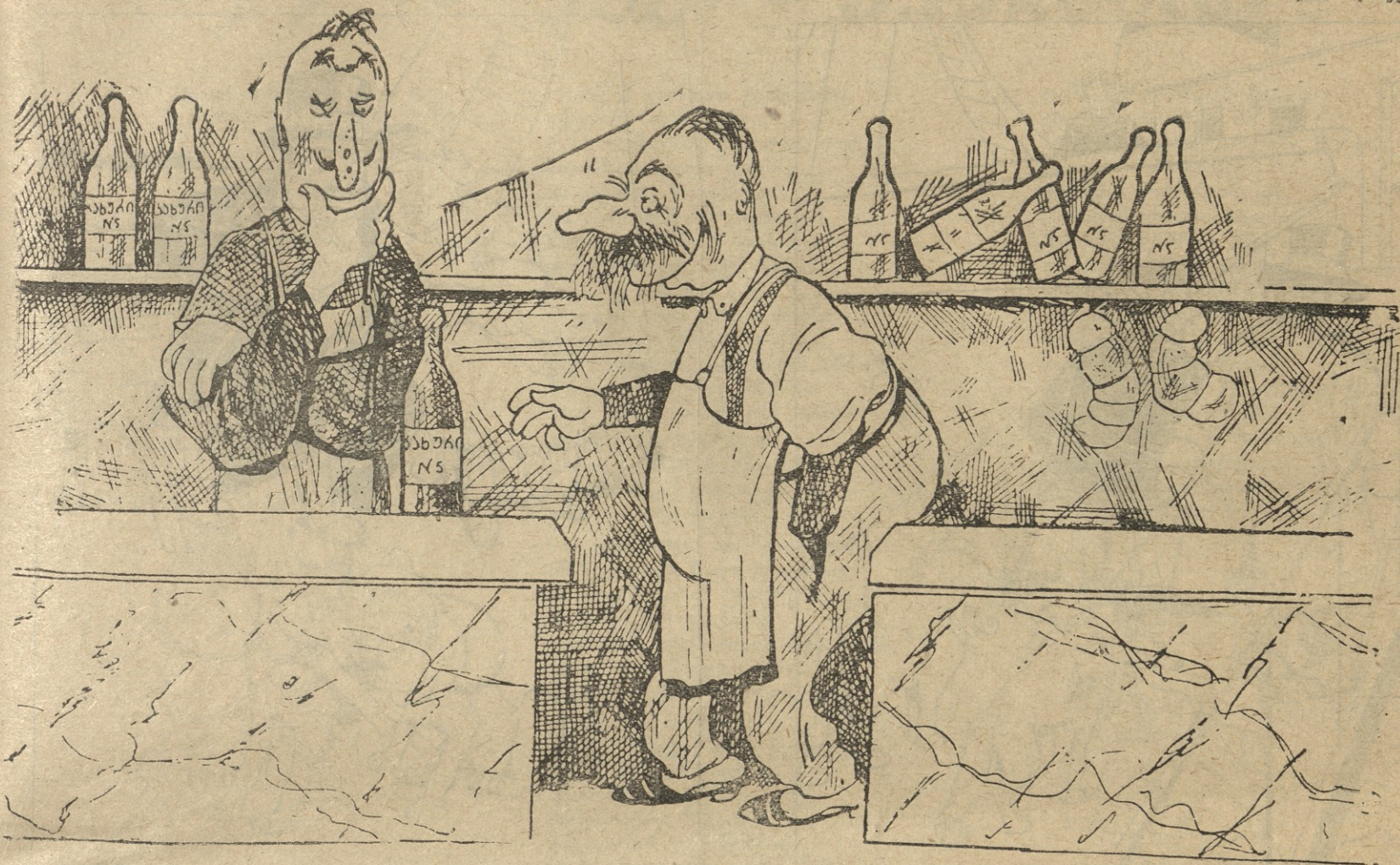
— როდის იყო? აი, მაშინ, ომი რომ დაიწყო, რაღა, მსოფლიო ომი!

შინდოდა მეტქვა, რომ იმ დროს მე კატორღაში ნახევარო ვადაც კი არ მქონდა მოხდილი, მარა ზედმეტად ვსცანი ამ ყოფილ ვაქრისთვის რაიმე განმარტების მიცემა, — არც ფალე ტრამვაის გაჩეჩება, ავდექი და გადმოუხტი ძირს, რომ ჩქარა გავსცლოდი თავხელ თავქერიძეს. ერთიც ვნახოთ, ამ დროს სწორეთ ისეთმა შავმა ვირმა, როგორიც ის ვირი იყო ჩამიარა გვერდით, შემომხედა და მორთო ყროყინი ისე, თითქოს ესეც იმის დასტურს მთხოვდა, რომ ის ნამდვილად შვილი, ან შვილის შვილი იყო იმ ჩვენი ვირისა! დაგლუნე თავი და შევერთე ქვაფენილზე მიმავალ ხალხში! მეგობარმა გამოიღო პირიდან ჩიბუჭის ტარი და გულიანად გადინარხარა.

ს. თ — ია.



საგაჭრო ორგანიზაციების თანამშრომლებში ჩამოსასხმელ ღვინოში ხშირად წყალს ურევინ.



— ამბობენ ტყეები იჩეხება და ნატანტარი და მტკვარი ორივე დაშრებაო. დავი-  
ლუბეთ მაშინ: კუჭი გაგვიხმება.

— რა გაახმოვს! ნატანტარის ნაცვლად კახური ჩაუშვათ.

— ეგ მეც ვიცი, რომ კუჭში შეიძლება კახურიც ჩაუშვათ, მაგრამ კახურში  
რაღა ჩაუშვათ?!

## ბ. კრავიძე

### ბერი-კაცი და დედაბერი

კრაპივა ბელორუსული საბჭოთა მწერალია. მან უკანასკნელ ხანებში სხვა თანამემამულე საბჭოთა მწერლებთან ერთად იმოგზაურა საქართველოში. აქ მოთავსებული ლექსის თარგმანი ბელორუსულ საბჭოთა სატირის ერთ ერთ საუკეთესო ნიმუშს წარმოადგენს.

ბერიკაცი ბაზრობაზე  
მიდიოდა ცოლით.  
მათ შეაბეს სოფელურ გზაზე  
კვიცი, კატის ტოლი.

არ იქნება ორი წლისაც  
ცხენი, თავომწონე.  
დედაბერი, კერძი მგლისა  
ცხრა ფუთია წონით.

ტალახსა და აღმართს კვიცი  
უსუსტდება, ყოველს.  
დედაბერმა დასდო ფიცი,  
რომ უშველოს ცხოველს.

და ურემზე მჯდარი ქალი  
წინ აწვება ურემს.  
კვიცი ხენვის, ცოცხალმკვდარი  
და იფერთხავს ყურებს.

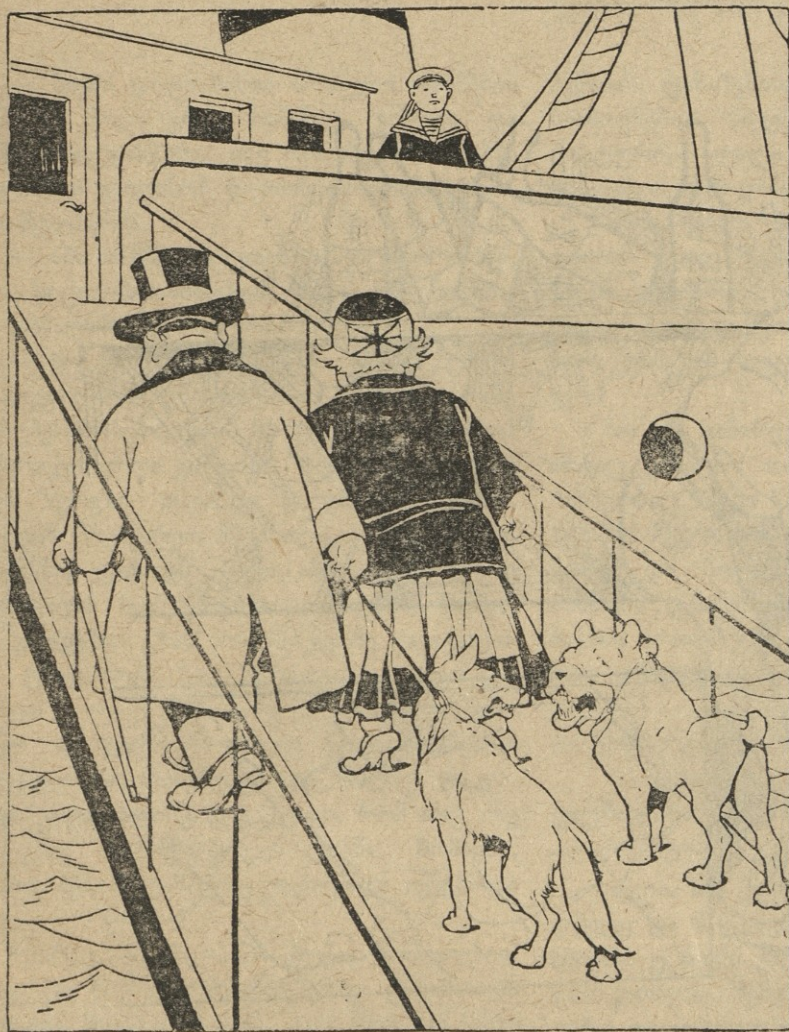
ქმარმა სტაცა ბებერს ხელი  
ლანძღვაც მიაშველა:  
— ბრიყვო, ამ ცხენს ისე შველი,  
როგორც ხუნავს ხველა.

ქალი გაჰყევს: მოდის ბინდი,  
დაგაყარე მეხი,  
მე წავალ და თუ არ გინდა,  
აქაც მოგტყდეს ფეხი.

და როგორც კი წინსადგარი  
ქალმა შეამჩატა,—  
ცხენი გაშვა როგორც ქარი,  
დამპყრობელი ზღვათა.

დედაბრები ასეთები,  
ჩვენშიც ხშირად არი:  
თითქოს მრავალს აკეთებენ—  
შედეგია მდარე.

და ყურიც რომ დაუბუგდეთ,  
მანც უთხრათ დინჯად:  
— „იქნებ მართლა შევემსუბუქდეთ,  
ძირს ჩამოვლით, ვშინჯოთ“...



ინგლის-გერმანიის ხაზგაო ხელშეკრულების დადებამდე და...



დადებია შემდეგ

## ორ ცეცხლ უშა

### დირექტორის მოადგილესთან

**მდივანი:**—ამხანაგო ვახტანგ! დირექციის განკარგულება ჩვენ მიერ წამოჭრილ საკითხში ჩემის ღრმა რწმენით სავსებით სწორი და სამართლიანია და იგი მთელი ასი პროცენტით გამომდინარეობს ზემდგომ ორგანოების დირექტივისაგან მოცემულ საკითხის შესახებ.

**დირექტორი:** (მრისხანედ):—ა!!

**მდივანი** (დაწეულ ტონით):—ამხანაგო ვახტანგ, ჩემის აზრით დირექციის განკარგულება ჩვენ მიერ წამოჭრილ საკითხის შესახებ მიზანშეწონილი უნდა იყოს და არ უნდა ეწინააღმდეგებოდეს ზემდგომ ორგანოების დირექტივას აღნიშნულ საკითხის შესახებ.

**დირ. მოად.** (კუშტად):—რაო?

**მდივანი** (უფრო დაწეულ ტონით):—ამხანაგო ვახტანგ, მე მგონია, რომ დირექციის განკარგულება ჩვენ მიერ წამოჭრილ საკითხის შესახებ არ უნდა იყოს საკმაოდ მიზანშეწონილი და შეიძლება ნაწილობრივ კიდევ

ეწინააღმდეგება ზემდგომ ორგანოების დირექტივას.

**დირექტორი:** (კვიად):—გარკვევით მითხარი, რის თქმაც გინდა.

**მდივანი** (კიდევ უფრო დაწეულ ტონით):—ამხანაგო ვახტანგ! მე ვფიქრობ, რომ დირექციის განკარგულება ჩვენს მიერ წამოჭრილ საკითხის შესახებ სავსებით უკანონოა და იგი აშკარად ეწინააღმდეგება ზემდგომ ორგანოების დირექტივას ამ საკითხის შესახებ.

### დირექტორთან

**მდივანი:** ამხანაგო დირექტორო მე ვფიქრობ, რომ დირექციის განკარგულება ჩვენს მიერ წამოჭრილ საკითხის შესახებ სავსებით უკანონოა და იგი აშკარად ეწინააღმდეგება ზემდგომ ორგანოების დირექტივას ამ საკითხის შესახებ.

**დირექტორი** (მრისხანედ):—ა!!

**მდივანი** (დაწეული ტონით):—ამხანაგო ვახტანგ, მე მგონია, რომ დირექციის განკარ-

გულება ჩვენ მიერ წამოჭრილ საკითხის შესახებ არ უნდა იყოს საკმაოდ მიზანშეწონილი და შეიძლება ნაწილობრივ კიდევ ეწინააღმდეგება ზემდგომ ორგანოების დირექტივას.

**დირექტორი** (კუშტად):—რაო?

**მდივანი** (უფრო დაწეულ ტონით):—ამხანაგო დირექტორო ჩემის აზრით დირექციის განკარგულება ჩვენ მიერ წამოჭრილ საკითხის შესახებ მიზანშეწონილი უნდა იყოს და არ უნდა ეწინააღმდეგებოდეს ზემდგომ ორგანოების დირექტივას აღნიშნულ საკითხის შესახებ.

**დირექტორი** (კვიად):—გარკვევით მითხარი, რის თქმა გინდა!

**მდივანი** (კიდევ უფრო დაწეული ტონით):—ამხანაგო დირექტორო; მე ვფიქრობ, რომ დირექციის განკარგულება ჩვენ მიერ წამოჭრილ საკითხში ჩემის ღრმა რწმენით სავსებით სწორია და იგი მთელი ასი პროცენტით გამომდინარეობს ზემდგომ ორგანოების დირექტივისაგან მოცემულ საკითხის შესახებ.

# ქრისტიანული ცხოვრება და ჭკუის ახადება



მთავრობამ ახალი კანონი გამო-  
სცა, რომლითაც ალიმენტების ბო-  
როტი არგადამდებლები სისხლის  
სამართლას პასუხისმგებლობაში იქნე-  
ბიან მიცემული.  
გ ა ზ ე თ ე ბ ი დ ა ნ

ქრისტიანულად არის ცაცი  
ყველაფერადე სანაქებო,  
ვერც იპოვით ისეთ ვაჟაკს,  
რომც ეძებოთ საგანგებოდ.  
ტანადი და მოყვანილი,  
ჩაცმული და დახურული,  
თმა ხუჭუჭა, ღრმა თვალები,  
შავი წარბით დაბურული.  
ენა? დედაც, ნულარ იტ ვით,  
ია-ვარდით მოქარგული.  
ახლა ჭკუა და გონება?  
ან კეთილი და მხნე გული?



(თუმცა გული... სწორედ გულმა  
საარაკო საქმე უქნა,  
დაწყობილი გზა ცხოვრების  
აუბნია, გაუქმდა).  
ან თვისების პატრონ კაცს რომ  
ჰქონდა დიდი მოწონება,  
გასაკვირი აქ რა არის?  
აქ მოდავე ვინ იქნება?  
ქრისტიანულად მოხდენილად  
სარგებლობდა სილამაზით  
და ხიბლავდა მოსაუბრეს  
შარბათ ენით, ქვევით ნაზით.  
თქვით თვით: როგორ გაუძლებდი  
იმის ცქერას ტურფა სქესი,  
როცა თვალი ეღვარებდა  
ეშხის ცეცხლით ანაკვეცი!  
აბა როგორ გაუძლებდა  
ან თამარა, ანდა თინა,  
თუ კი... თუ კი ქრისტიანულად  
იგი სულში შეიფრინა?  
სიტყვას სიტყვა უხედებოდა,  
გალიმებას — გალიმება;  
კაცს კაცს მოჰყვებოდა  
და ბოლოს კი ვნებას — ვნება...  
და ერთი თვე არც უნდა,  
გაიცნობდა რაკი ნინას,  
რომ ტოვებდა ქრისტიანულ ძველ ცოლს,  
აკითხავდა ახალ ბინას.

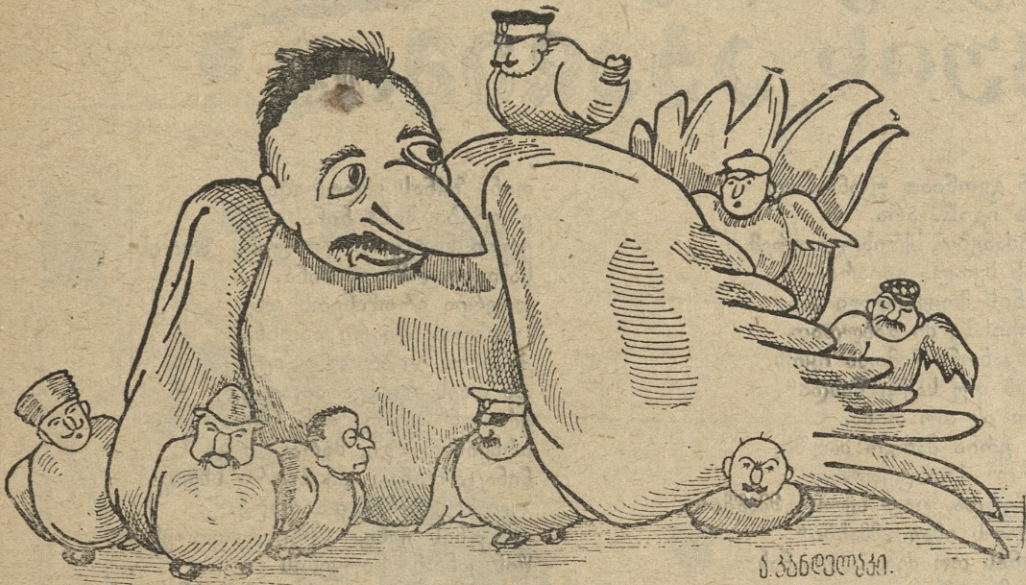
თქვენ გგონიათ უკანონოდ  
იქცეოდა იგი?.. არა.  
რასა ბრძანებთ, ქრისტიანულად  
სიბრძნის სკოლა გაიარა!  
ის კანონის მოყვარული  
და პატივისმცემი გახლდათ.  
„სჯობს კანონი ჩემთან იყოს,  
დაბოლოს თუ საქმე წახდა“.  
ნინა იყო ის თუ თინა,  
ვთქვათ, ერთი მარგო მათში,  
მიჰყვებოდა ქრისტიანულად,  
ხელს უწყობდა, ცალ ხელს „მმაჩში“.  
მორე ხელს იმავ „მმაჩში“  
ძველ ნინას თუ ძველსა თინას  
ის გაყრახე უქარგავდა,  
„რადგან თავი მოაწყინა“.  
ამნაირად, ქრისტიანულად,  
ეშხიანი, თმა ხუჭუჭა,  
სამ ცოლს რომ არ მოიცვლიდა,  
იმ წელიწადს თვლიდა ფუჭად.  
ამ ყოფამ და ამ ცხოვრებამ  
ის დაატკბო და აამა:  
ხუმრობთ, რაკი იყო რვა წლის  
გახდა ათი შვილის მამა.  
ნინა იყო ის თუ მარგო,  
ელენა თუ თინათინა,  
ზოგს ზურციკო, ზოგს გურიკო,  
ზოგს მურიკო გაუჩინა.  
ამაყობდა: პაპა! არ ჰყავს  
მონამრავლი ჩემოდენა!  
ვაჟაკობას დამიწუნებთ?  
(რას არ იტყვის კაცი გინა!).  
რომ ჰკითხავდით — რით შეიძლო  
ამოდენა „ბარყუთა“ რჩენა,  
პასუხობდა: ვაჟაკს მართებს  
ვაჟაკობის გამოჩენა.  
ბავშვთა რჩენა? ბალთა კვება  
განა ჩემი საქმე არის?  
შვილის გაზრდა, ცოლის რჩენა  
საქმე არის განა ქმარის?  
მე ხომ გიყი არა ვარ, რომ  
დიდხანს ვიყო ქალის ქმარი!  
სამას წელს ვსძლებ? ბიგრი დრო მაქვს  
ფუჭ საქმეზე მოსახმარი?  
სანამდი ვარ, ეს ცხოვრება  
მინდა შევისვა სავეს პეშვით.  
თუ მოგწონვართ, ასეთი ვარ,  
თუ არა და, ქე მომეშვით.  
ამ მორალით სარგებლობდა  
ქრისტიანულად დიდხანს, დიდხანს  
(თუ კი კანი არ იქავება,  
ვინ გიყრა თავს მოიფხანს?).  
მიუსაჯეს თაღლით მამას  
მონამრავლის გამოკვირება...  
მაგრამ სიცილს ვერ მოთოკავ,  
ქრისტიანულად რომ მოყვება.  
როცა ნინა მიაკითხავს,  
მივეციო, ამბობს, ზინას.  
როცა ზინა მიადგება,  
მივეციო ახლა თინას,

თინა ზინას ემდურება,  
ებუტება ზინა ნინას,  
ერთი სიტყვით, ცოლებს შორის  
სამლოთა რომ გააჩინა.  
დაურია ერთმანეთს და  
ცრემლის ღვარი აადინა.  
ქიშპით, ჯერბით გაიტაცა  
და თავს რისხვა აიცილია.  
ერთხანს კიდევ იქნებოდა,  
არხეინად რგი, მარა  
ნინაც, თინაც და ბევრი სხვაც  
კვლავ კანონმა დაიფარა.  
გუშინ ქებულ ქრისტიანულად  
წინ კანონი წაუყენეს  
და ორი წლით გამსახლისკენ  
დასასვენად გაუყენეს.  
უთხრეს: რაკი შენი ვალი  
შენი ჭკუით ვერ მიხვდიო,



შვილებს აჩენ და მათ სარჩოს  
გაუზრუნავს, არ იხდით —  
მობრძანდით გამსახლშიო,  
მოსკილდით ქვეყანასო,  
შენისთანა სარეველა  
ზინას აძლევს ჩვენს ყანასო.  
სოკო ხარო, მავნე სოკო,  
ამოსული სიმინდხეო,  
იჯექი და თან იფარე  
ნამუსზე და სინდისზეო.  
ვერ ვიტყვით, რომ ამ კანონით  
იყოს ქრისტიანული.  
მას არ მოსწონს, ქვეყნისაგან რომ  
კედლითაა გაყოფილი.  
არც ის მოსწონს, გუშავი რომ  
დღე და ღამე ირგვლივ უვლის,  
ასე ფიქრობს: რომ თავის თავს  
უმისოდაც ქე მოუვლის.  
მაგრამ კანონს, ახალ კანონს  
ურჩევია თურმე ასე:  
ვინც თავის შვილს უღალატებს,  
გალიაში მოათავსებს.  
რომ დრო მისცეს დაუფიქრდეს  
ამ ცხოვრების სიბრძნეს, დიადს:  
დათვი რა! დათვებიც კი  
თავის ნაშობს, ბელებს, ზრდიან.  
სოფია.





ვის მფარველობდა მისი ფრთები არც კი იცია. აი, ამისთვის მართლაც იყო „კეთილია ძია“. მაგრამ პატრონმა როცა საქმე გამოიძია, მას ასე უთხრა:—არ ვარგინარ ჩემო ბიძია.

## წ ე ე ნ ლ ა

„საბჭოთა, კულტურული ვაჭრობის გაშლის ერთ-ერთი მთავარი საფუძველია—სავაჭრო აპარატის გაჯანსაღება, მისი გაწმენდა მაგნიტური მანქანებისაგან და საზოგადოებრივი კანტროლის გაწევა“.

გ ა ზ ე თ ე ბ ი დ ა ნ

მოლიეთის დაბაში ადგილობრივი კოოპერატივის აპარატის წმენდა დაიწყო. მოსახლეობა უკმაყოფილო იყო კოოპერატივის მუშაობით და ამიტომაც ბოლომდე დაესწრო ხალხი.

პირველად გამგეს დაჰკითხეს:

— მოკლედ თქვენი ბიოგრაფია.

— დავიბადე 1898 წელში, ე. ი. მაშინ როცა პირველად მოხდა განხეთქილება ბოლშევიკებსა და მენშევიკებს შორის.

— ოო, დიდი ვინმე ყოფილა. შენ ალბათ ბოლშევიკებს მიემხრე!—დაიძახა დარბაზიდან ვილაძამ.

— მამაჩემი გლეხი იყო, მიწის მუშა...

— ის კაცი ყოფილა და შენ რამ გამოგიყვანა ასეთი!—ახლა მეორემ წამოიძახა და მაყურებლებში სიცილი ატყდა, მაგრამ თავმჯდომარის ზარმა მალე აღადგინა სიწყნარე.

— შეგირდოდ მიმბარეს ერთ ვაჭარს. როცა დავაკადი, ჩემთვის დავიწყე ვაჭრობა. მაგრამ ბოლოს, საბჭოთა ხელისუფლების დროს ამ ოთხი-ხუთი წლის წინად მივატოვე კერძო ვაჭრობა და კოოპერატივში დავიწყე მუშაობა, რომ ამით მეც ვამეწია საზოგადოებისათვის სამსახური და მებრძოლა სოციალიზმის მშენებლობის ფრონტზე.

— მაშ თქვენ კოოპერაციაზე კარგი შეხედულების ყოფილხართ?— შეეკითხა თავმჯდომარე.

— ძალიან კარგი. კოოპერატივში მოწყობის შემდეგ წავიდა ჩემი საქმე წაღმა. ჭეშმარიტად სწორია აი ეს ლოზუნგი: „კოოპერაცია გზაა სოციალიზმისაკენ“!— და გამგემ კედელზე გაკრულ ლოზუნგზე მიუთითა.

— ოჯახის წევრებსა და ნათესავებს აწყობს კოოპერატივში?

— ცხოვრებაში ვატარებ აი ამ ლოზუნგს: „ჩავაბათ კოოპერაციაში ოჯახის ყოველი წევრი“ გარდა ამისა თავისიანები უფრო სანდო არიან, ვიდრე გარეშე.

— სახლში რომ ერთი თოფი მიტკალი წაიღეთ და ერთი ფუთი საპონი, ნახევარი ფუთი შაქარი, ეს როგორ იყო?

— განა მითვისების მიზნით! შემიშინდა არ გატეხონ კოოპერატივი საქონელი არ მოიპარონ მეთქი.

— რატომ მეორე დღეს არ დააბრუნეთ კოოპერატივში ეს საქონელი.

— დილით ყოველთვის ადრე მივდიოდი სამსახურში, ვჩქარობდი და ვადამავიწყდა!

\* \* \*

კოოპერატივის გამგის შემდეგ სასადილოს საწყობის გაზეგს დაჰკითხეს.

— საბა მღვდელაძე!— გამოიძახა თავმჯდომარე.

— აქ გახლავარ თქვენი, ჭირიმე!— დაიძახა შუახნის კაცმა, უღვაწებზე ხელი გადაისვა და კომისიას სთხოვა:— უკაცრავად, მაგრამ ჩემი პირველი თხოვნა იქნება—გვარი გამომიცვალოთ. აღარ ვარ, ბატონო, მღვდელი და აღარ გჯერათ? ვიყავი ხუცოსი და ქვეყანას ვატყუებდი. (თუმცაღა ვის სჯეროდა ჩემი?!). ახლა პატიოსან გზას დავადექი და თქვენ

დახმარებით ლუკმა პურს ვჭამ. მე უკვე მიგხდოდა, რომ სამოთხე, რომლის შესახებაც მე ეკლესიაში ვქადაგობდი, თურმე აქ ყოფილა მიწაზე და ბოლშევიკები აკეთებენ მას. მეც მინდა მონაწილეობა მივიღო სოციალიზმის მშენებლობაში და...

— ამიტომ ლოთობ!— სიტყვა აღარ დაასრულებინა ვილაძამ.

— რა ვქნა? კარგად მოგეხსენებათ, რომ „ჩვეულება რჯულზე უმტკიცესია“. ერთბაშად ყველაფრის გადაჩვევა, ძნელია; ნახუცარი კაცი ვარ.

— რატომ გაქვთ სურსათის დიდი დანაკლისი?

— ვირთხებმა შეჭამეს საწყობში.

— საწყალი ვირთხები!— გაისმა დარბაზში დაცინვა.

— ღმერთი და ქრისტე მეც აღარ მწამს, თორემ დავიფიცებდი.

\* \* \*

საბას შემდეგ დაჰკითხეს მოლარე ქალს.

— დავიბადე ცხრაასხუთის რევოლუციის დროს!— გამოაჩხებინათანავე და თავმჯდომარის შეკითხვამდე დაიწყო მან.

— ბიჭოს! ესეც რევოლუციონერი ყოფილა.

— დიას... მაშინვე შემიყვარდა რევოლუცია და ჩავეხე არალეგალურ მუშაობაში. საქართველოს გასაბჭოების შემდეგ გავთხოვედი, მაგრამ ღმერთმა... უკაცრავად, წამომცა... ბედმა მილაღატა, ე. ი. ქმარი უხეირო გამოდგა და გავშორდი. შემდეგ გავყევი სოფლის მასწავლებელს. მაგრამ რადგანაც მცირე ხელფასი ჰქონდა და უჭირდა ჩემი რჩენა, შევედი მის მდგომარეობაში და მასაც გავშორდი, რომ შემემსუბუქებია მისი მატერიალური მძიმე მდგომარეობა. ახლა კოოპერატივის ნოქრის ცოლი ვარ. მეც კოოპერატივში ვმუშაობ. ნამდვილი კოოპერატიული ოჯახი გვაქვს და ორივე ცოლქმარი ვემსახურებით საზოგადოებას და მით ვალრმავებთ ოქტომბრისა და მსოფლიო რევოლუციას!

— თქვენზე ამბობენ: კულაბზიკაა, მოუხეშავი, მომხმარებლებს უზრდულად ეპყრობა, ხურდას მალავს, თვითმომარაგებას ეწევაო.

— სულ ტყუილია თავიდან ბოლომდე. ჩემისთანა პატიოსანი სხვა არ იქნება.

— კონტრ-რევოლუციური ანეგდოტები იცის ბევრიო?

— ეს როგორ შეიძლება! მე ცხრაასხუთში ვარ დაბადებული.

— რამდენი წლისა ხარ?— შეეკითხა დარბაზიდან ვილაძე.

— ოცდაერთის.

— ახლა რომელი წელია.

— 1935.

— მაშ ოცდაათი წლის ყოფილხარ.

— ტყუილია! ოცდაერთის ვარ.

საერთო სიცილში შესწყდა სხდომა და კომისია მეორე ოთახში გავიდა შედეგების გამოსატანად.



„ოკუპანტი“ მზადდა! დიკოტორის ნიშანს ეტოვან.

იყო შემთხვევა როდესაც ტფლისის სახალხო სასაპარტოლომ ალიმენტის გადანდა ბაბუას მიუსაჯა



— გზა მასწავლე, სადმე უნდა გადავიკარგო! ჩემი შვილი ცოლის გაშვებას აპირებს!

ა ბ ო რ ტ ი

ყური დამიგდეთ, ცხოვრების ზვირთებს მეც მივყვებოდი ვით ტალღას ნავი, ბევრი რამ ახსოვს გულს მეოცნებეს სასიამოვნო და მომხიბლავი...

მაგრამ სულ მალე ოქროს დღეები სპილენძად მექცა და გამიხუნდა. დავკარგე შვება, ცა დაძიბნულდა, ბედო უკულმა შემომიბრუნდა.

მამიდაჩემი ვადამეკიდა, როგორც სურდო და ჭინჭრის ციება, დაცოლშვილებას მეხვეწებოდა, სმენა წაიღო „ნატაციებზე“.

საცოლე მალე გამოინახა, მამიდას სიტყვამ გამათამაშა,

და მოკლე ხანში მე გავხდი უკვე (არ გებრალეებით!) ცხრა შვილის მამა.

გაქრა ხალისი გაქრა სიცილი, არ ღირსებია ჩვენ ტუჩებს ღიმი, ნერვებს დაუწყეთ ჩვენ მკურნალობა როცა გვჭიროდა სულ სხვა ექიმი.

და მეთევჯერ, როდესაც ცოლი, ფეხმძიმედ გახდა და გაიბერა, ტვინში ვაგრძენი დიდი ტკივილი, თავში ჩამიჯადა რალაც ბებერა. აღარ მინდოდა ქვეყნად სიცოცხლე, და თავის მოკვლა მე დავაპირე, წავედი ჩუმად და ლიანდაგზე, დავეგდე როგორც მორი და დვირე.

მარამ დამადგა თავსმეგობარი შემატყო ჩემი ავი განზრახვა, და მან დამიწყო ეს საუბარი: — თავის მოკვლა ხომ სისულელეა, შენი სილაჩრე აქ გამოჩნდება, ცოლმა მიბძოს დანარჩენ ქალებს, და შვილი არც მას არ გაუჩნდება. მაგის გულისთვის თავს როგორ იკლავ, მაგის წამალი არის აბორტი, ექიმს მიმართე, იგი გიშველის, არ უნდა ამას დიდი „ხლაჟორთი“!—

\* \*

რაც მან მიამბო, ცოლსაც უამბე, მას სიხარულის კენესა აღმოხდა, იმავე საღამოს ჩვენ ორთავენი, გავეშურნით გინეკოლოგთან...

ფული მოგვთხოვა მან ისევე ბევრი, რომ სიმწარისგან ჩვენ გაგვეცინა, (იმდენი გვთხოვა, რომ ცოლს კი არა, სჯობდა, რომ ტყუპი მეც გაეჩინა).

\* \*

მეორე ვნახეთ. ვალომებული, ბებია ქალებს ეომებოდა, თურმე ნუ იტყვი! მჭრელი დანის ქვეშ რვა თვის ორსული შემოკვდომოდა.

გულგახეთქილი გამოვიქცეით, ძრუკაუნეთ ექიმს მესამეს. ვთხოვეთ — ექიმო, ხედავთ ჩვენს ამბავს, და თუ გვიშველით საჩქაროთ რამეს!

კაბინეტიდან კენესა ისმოდა: — მოკვდი ექიმო, ექიმო, კარა! — რიგში დგომის დროს იმდენ ლოდინში ქილმა მღივანზე მე მომიპარა...

\* \*

ვხედავ: სარკვე და როიალზე, პალმებზე, შკაფზე, ლიზონის ხეზე, ძვირფასათ მორთულ ნათელ ზალაში, ძვირფას ნოხებზე და ხალიჩებზე, ჩამომსხდარიყვნენ ნორჩი ბავშვები, დედის საშოდან მონატაცები, (ოი, ვინ იცის, მათ რომ დასცლოდათ. გამოვიდოდნენ თუ რა კაცები).

და მითხრეს: — ძია, ლასაც აქ ხედავ, ჩვენი სიცოცხლით შეძენილია, ყველა ამ ნივთში ჩვენი სისხლი დგას, პატლონსა ჰკითხე, თუ ტყუილია... დავგვასახიჩრეს, ჩავგვკლეს საშოში, ამასა ჰქვიან თავისუფლება?... განა სიცოცხლე ჩვენ არ გვინდოდა? ვინ მისცა ექიმს ამის უფლება?..

\* \*

გამომედვიძა ცოლს ხელი ვსტაცე და მივაძახე: — არ გვინდა არა! — ზურგზე მოვიგდე ტომარასავით და ჩავირბინე კიბენი ჩქარა...

\* \*

კვლავ რომ თორმეტი შვილი გვეყოლოს, ჩვენ სააბორტოდ ველარსად ვივლით. დე დაიხარდონ შრომის გმირები, საბჭოთა ქვეყნის საბჭოთა შვილნი.





ამერიკაში, ქალაქ კინსტონის ერთ-ერთ ტაძარში მლოცველურების მუსხინადად და-ბლი მოაწყვეს და ხასხელ-საქმელების გა-ყიდვა შემოიღეს.

გაზეთებიდან



# ნიანბის ლექსიკონი

**აპენდისტი** — ბრმა ნაწლავის ანთება. მო-დაში შემოვიდა მოკლე კაბასთან ერთად.

**ანტი** — სიტყვის თავ-სართი, წინააღმდეგის აღმნიშვნელი კვარტისტი—ანტიკვარტისტი, ანტიხულიგანი.

**აპელაცია** — გასაჩივრება, ჩვეულებრივ დაბალი ინსტაციის სასამართლოს განაჩენის გადატანა უმაღლეს სასამართლოში. როგორც პრაქტიკა გვიჩვენებს აპერაცია მეტის-მეტად მძიმე ნივთია ისე მძიმე რომ მის გადატანას უმა-ღლეს სასამართლოს ორგანოებში ჩვენი საამა-ყო ფოსტა-ტელეგრაფი სამი-ოთხი თვე უნ-დება.

**ატლანტი** — მოჭიდავე ან ფიზიკურად ძლი-ერი ადამიანი. ატლეტები ცნობილი არიან მძიმე ნივთების აწევით. ისინი ამ საქმეში ხში-

რად ახალ-ახალ რეკორდებს ამყარებენ. ერთ-ერთ ცირკში ნიანგთან ერთად ამ სტრიქონე-ბის ავტორიც დასწრებია ასეთ რეკორდის დამყარებას:

— მოქალაქენო! ახლა თქვენ თვალის წინ ცნობილ ფალავნის იქს იგრეკადის მიერ ორი ქოთანის აწევით დამყარებული იქნება ახალი მსოფლიო რეკორდი. — აცხადებს კომფერან-სიე რიხიანი ტონით. რამდენიმე წუთში მარ-თლაც გამოდის იქს იგრეკადე; ჰაერში მიიმარ-თება ორი შროშული თიხის ქოთანი და აღ-ტაცებული მოქალაქეთა ტაშის გუგუნში და „ვაშას“ ძახილში მყარდება „ახალი მსოფლიო რეკორდი“.

**აზიზა** — ენის სამტვრევი მანქანა.

ღვთის ტაძარში აღარ ჩნდება მორწმუნეთა გუნდი, წყება, ღვთის ტაძარში არვინ დადის „სულის საზრდოს“ მისაღებად.

მაგრამ საქმე რომ არ წახდეს, ხერხით ცვლიან კაცის ღონეს, და ხუცესი, გაფხეკილი ამგვარ ოინს მოიგონებს:

გადაწყვეტა: „ღვთის ტაძარში“ დაბლი უნდა გავაწყოო, საქმელები დავალაგო, მრევლის კუჭი გავაძლოო.

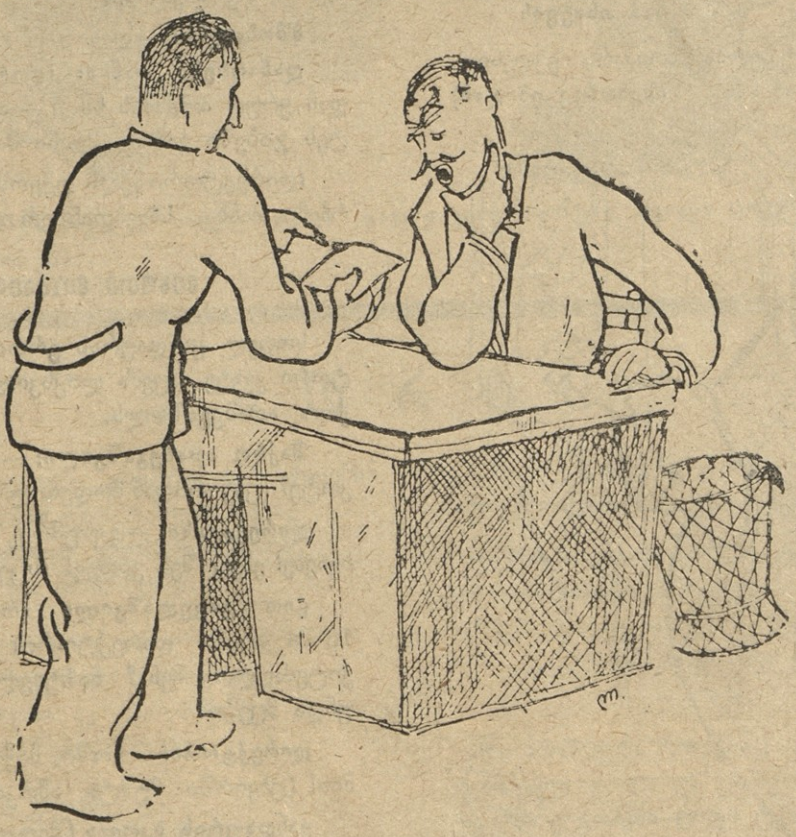
ამგვარ ხერხით, უდავოა, მიიზიდავს მუშტარს კიდევ მაგრამ მე კი ვერ ვისვენებ ერთი ფიქრის გადამკიდევ:

მას ხომ აბრა დასჭირდება „წმინდა კართან“ დასაკიდათ „უფლის სახლზე ხელ-აღებულ ურწმუნოთა მისაზოდათ.

რა დასწეროს იმ აბრაზე?— აი რთული ამოცანა „ქრისტე-ღმერთის სამიკიტნო“ თუ „მაცხოვრის სირაჯხანა?!“

## გ ა ა ხ ს ე ნ ღ ა

ნახ. ლურიეხი



### ქალი უმსწევთ ქალილისა

ჩინეთის სხვა და სხვა რაიონებში გლე-ხოზა უსაშინელეს გაჭივრებას განიცდის-10 წელზე უმცროსი გოგონები 30 დოლა-რათ იყიდება. 10-14 წლ. 50 დოლარათ.

(გაზეთებიდან)

გადაგვარებულ გომინდანს „ძალიც კი შესწევს“ კვეხნისა, რომ სამოთხეა ჩინეთი ბურჟუაზიულ ქვეყნისა.

ვინ მოსწრებია, მართლაც თქვით, ასეთ „ბრწყინვალე“ დროებას: „საქონლის ბრუნვის“ ასეთი მაშტაბით გაფართოებას?!“

### გპითხველები საქურაღლეობდ მიიღება ხელის მოწერა

ჟურ. „ნიანგზე“ სექტემბრის და მიგდინარე წლის დანარჩენ თვეე-ბისათვის.

ქალაქის გეგმიანი მომარაგე-ბის მიზნით ჟურნალის ხელზე გაუიღვა განსაზღვრულია.

— ნიკო მოვხსნა სამხახურიდან? რას ამბობ, მერე მისგან აღებულ აგანსს ვინღა დაფარავს?



# კოტე კოცნის ბრძოლა



კოტე მივლინებაშია. მივლინება ერთ თვეს უნდა გაგრძელდეს. ქეთო მოწყვენით ითვლის მარტოობის დღეებს: კოტეს დაბრუნებას ჯერ კიდევ ათი დღე უკლია.

სისხამ დილაზე ქეთოს აღვიძებენ: ფოსტალიონს დეპეშა მოაქვს:

„დღეს მოვდივარ. ხალამოს შვიდ საათზე ვიქნები. გიგზავნი ახ კოცნას. კოტე.“

— ბიჭოს, ათი დღით ადრე ბრუნდება;— წამოიძახა გახარებულმა ქეთომ და გადასწყვიტა შეუღლეს სადგურზე შეხვედროდა.

ღამის რვა საათზე ორივენი სუფრას უსხდნენ და საუბრობდნენ. ნახევარ საათში ვახშამიც მოათავეს, ტანთ გაიხადეს და ლოგინს მიაშურეს. ქეთომ საღამური სანათურიც ჩააქრო. დაწოლილებს ჯერ კიდევ არ ჩასძინებოდათ რომ უცებ გაისმა გაბმული ხარის ხმა.

## ჯიბე-ჯავშნოსაჲ

ნახ. ლონის.



— ვინ არის?—გასძახა ქეთონომ.  
— დეპეშა!—მოისმა გარედან.  
— მოითმინეთ, ახლავე, გავაღებ კარებს.— უბასუხა ქეთონომ და მაგიდას თვალი მიმოავლო გასაღების მოსანახავად, მაგრამ ამაოდ.

— დაახვიეთ და კარების ჭუჭურუტანაში შემოაგდეთ!—გასძახა ქეთონომ.

არ შეიძლება, ხელი უნდა მომიწეროთ!

— მოაწერეთ ჩემს მაგივრად.

— არ იქნება, ოფიციალურია, სახელმწიფო დაწესებულება გზავნის.

—რა მოხდა! ალბად რაღაც უბედურებაა. იქნებ დედიკოს ავტო დაეჯახა ან რკინისგზელი მამა ბორბლებში ჩაჯარდა—წამოსთქვა აკანკალებული ხმით გაფერმკრთალებულმა.

— ამისათვის ხომ ოფიციალური ხასიათის დეპეშას საავადმყოფოს ადმინისტრაცია გზავნის. . . ნეტავ სად უნდა იყოს გასაღები?!

თვალ აცრემლებული ქეთო მაგიდას ეცა, შკაფი გამოაღო, ეტაჟერკას გადახედა. გასაღები ვერსად იპოვა.

—ესეც იმის ნიშანია, რომ ნამდვილად ცუდი ამბავია. . . —გაიფიქრა ქეთომ და კიდევ უფრო აღშფოთებული საწოლს ეცა. გასაღების მისაგნებად.

მისი აღელვებით შეშფოთებული კოტეც ლოგინიდან წამოვარდა და მეორე ოთახში გავიდა, რომ იქ მოეძებნა გასაღები

— შემოაგდეთ დეპეშა! რა იქნება! ხომ ხედავთ გასაღები ვერ ვიპოვეთ.—უიმედოთ გასძახა ფოსტალიონს ღონე მიხდილმა ქეთომ.

—არ იქნება. ოფიციალურია! მეტად სერიოზიული ხასიათისაა.

ამ სიტყვებმა თითქოს დაადასტურეს ქეთოს შიში; ღონემიხდილი ცოლის ცრემლებით გულაჩვილებულმა კოტემ მთელი ბინა გადაატრიალა და როგორც იქნა იპოვა გასაღები. ფოსტალიონმა ჯერ ქვითარზე ხელი მოაწერინა და შემდეგ ჩააბრა დეპეშა. ქეთომ თავი წამოსწია. კოტე ლოგინის ახლოს დაჯდა დეპეშა გახსნა და ხმამალა წაიკითხა.

სიტყვაში, თავიდან, დღეს დილის დეპეშის ტექსტის მესამე სიტყვა ბოლოდან უნდა წავიკითხოთ: ა-თ ა-ს კოცნას,“ და არა ას კოცნას! როგორც ჩვენ მიერ არის-გადმოცემული

რამოდენიმე წუთის შემდეგ ქეთოს და კოტეს დამშვიდებით ჩაეძინათ.

—დაუჯერებელი ამბავი; როდის იყო, რომ ჩვენი ფოსტა-ტელეგრაფი ასე წესიერად მუშაობდა? ვის გაუგონია, რომ მის გადაშკიდვ მოქალაქეს მშვიდად დაეძინოს?—იკითხავს ამ მოთხრობის შინაარსით გაკვირებული მკითხველი.

—ღიალ, დაუჯერებელია, -გეთანხმებით ჩვენ და ამ მოთხრობასაც სწორეთ იმ მიზნით ვათავსებთ, რათა დავაჯეროთ ფოსტა-ტელეგრაფი მასში, რომ არც მისთვისაა შეუძლებელი ამ ეპიზოდში მოყვანილ მუშაობის სტილით ამუშავება. ეს თუ მოხდება კოტეები უფრო მშვიდათ დაიძინებენ და ათას კოცნას ქეთოს ნაცვლად ფოსტა-ტელეგრაფს გაუგზავნიან.

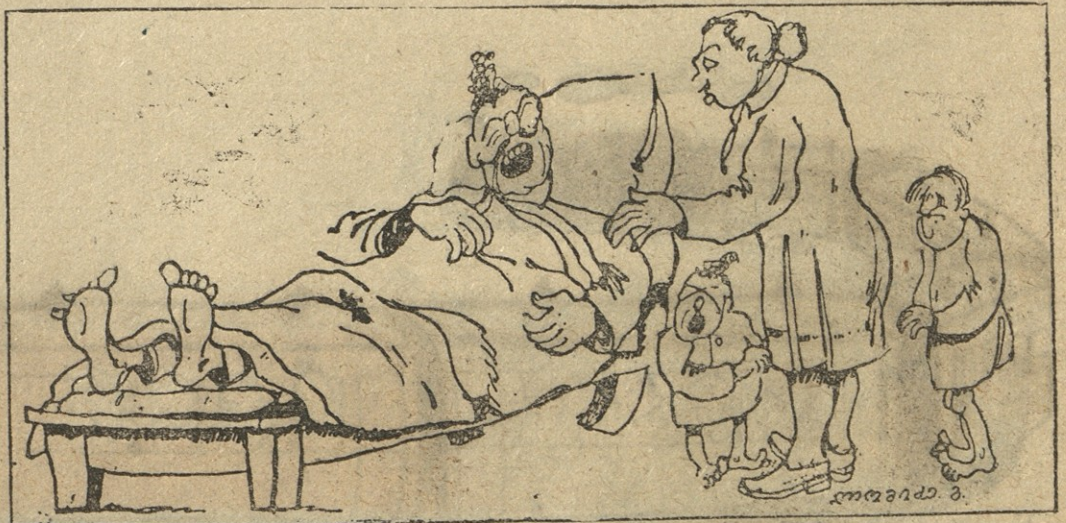
მელუშა.

## ფეროს სამეფოში

ფეროზარგანეის საავადმყოფოში უსუფთავობა ავადმყოფებს უყურადღებოდ ექცევიან. („კოლ.“)

თემა გახი.

ნახ. ლომიძის



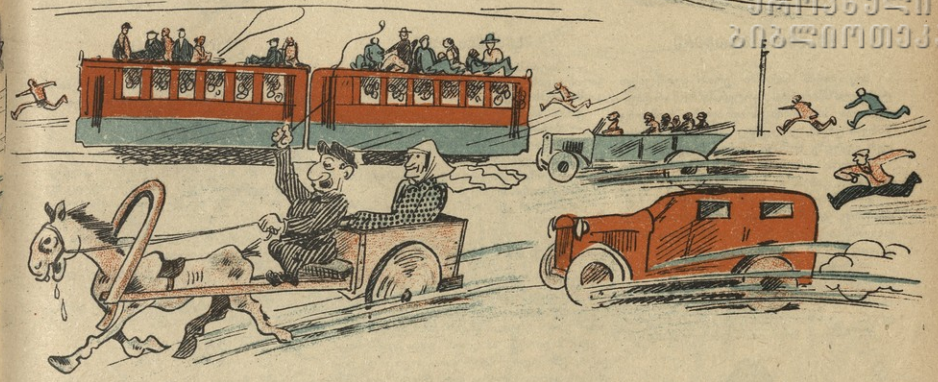
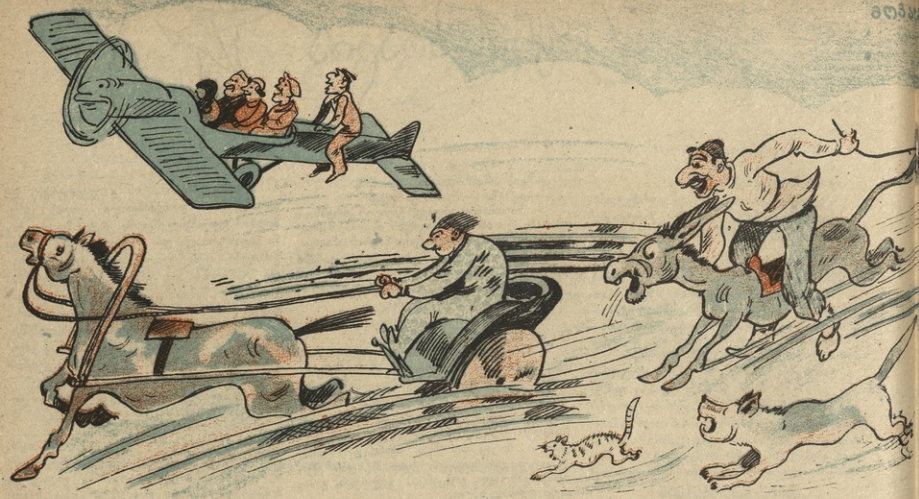
ხალხ კიკილაძის გამოგონება ჯიბეში რაიმეს „ჩამატებისაგან“ თავის დახატვად ტრამვაიში მოგზაურებში დროს.

— ვაი!.. ვაი!.. მიშველეთ, მღუპავენ, ოჯახს მიქცევენ!  
— რა ვაღრიალებს კაცო, საავადმყოფოში კი არ მიგვეყავარ, სახლში გამოვიწერეთ ექიმი!

ბუნების ნათესაობი, სხვათა დიდი მიმდინარეობის - ახარებათ  
 ვინაჲსა იმეორავს.



საქართველო  
 ბიბლიოთეკა



ქოთლი და დიდი ბაბო

დღესთან იმას რაგაბა, მუშაობის შემდგომად იმდენად მინიშნულად იმეორავს აქავე მსახურად.

ბრანსპორტული "ბარბულები"



მზის ბრანსპორტის მიმართ  
 დიდი ინტერესი უნდა იქონიეს.

მანქანის მართვაში  
 ბრანსპორტის მართვა უნდა იქონიეს.



# პროკლამსანი



## ტერტერას გასაჭირი

ხოჯივანქის ტაძარში ერთი გულმზავი წყი ტერტერა სწირავდა. ტერტერას, რომ არ დაევიწყებოდა სახარების ის ადგილები, რომელთაც წირვის დროს უნდა წაეკითხა, წიგნში შესაფერ გვერდზე ზონარი ჰქონდა ჩადებული.

— ერთხელ ზონარი წინასწარ განზრახვით დიაკვანმა გამოაძრო სახარებიდან.

— რამეთუ მოვიდააა! — ჩაბულბულა ჩვეულებრივ ზეპირად ტერტერამ წირვის დროს და დაიწყო სახარებაში ადგილის ძებნა. რომლითაც ლოცვა უნდოდა გაეგრძელებია.

— რამეთუ მოვიდააა... — იძახის ტერტერა და ფურცლავს სახარებას. მაგრამ ამაოდ... დანიშნულ ადგილს მაინც ვერ ნახულობს... გადის დრო.

— რამე თუ მოვიდა... — აგრძელებს აკანკა-



ლებული ხმით დაბნეული ტერტერა.

— ხალხო, წავიდეთ! ხომ ხედავთ აღარ მოდის ის კაცი რომელიც უნდა მოსულიყო. — წამოიძახა იქ მყოფმა კინტომ.

## „გამეზი“ და უვილები

ერთმა ძველმა მეფის მოხელემ ი. ვ — მა უთხრა საზოგადოებას:

— მე თქვენი მამა ვარო!

იქ მყოფმა გურულმა ამხანაგს წასჩურჩულა:

— თავის შვილების მამა რომ არ არის, ჩვენი მამა საიდან აქნებოა?!...

## სიტყვის კაცი

— პატიოსან სიტყვას გაძლევ ამ თვეში მე ვალის გადახდა არ შემიძლიაო! — უთხრა ერთმა კაცმა თავის მოვალეს.

ერთი თვის შემდეგ მოვალე ისევ მიადგა.

— პატიოსან სიტყვას გაძლევ ამ თვეში მე ვალის გადახდა არ შემიძლიაო! — გაუშეორა ისევ ვალდებულმა.

— პატიოსანი სიტყვა ხომ უწინაც მომეცია?! — უსაყვედურა მოვალემ.

— მოგეცი და ხომ ხედავ, პირნათლად შეგისრულეო.

## „განწირულნი“

ძველ დროს ტფილისში ტრავაის ვაგონები ცხენებით მოძრაობდნენ. ასეთ ტრანსპორტს „კონკას“ უძახოდნენ. ერთხელ ასეთი „კონკით“ ერთი ტფილისში ახლად ჩამოსული სოფელი მიდიოდა. ამ დროს ყოფ. მეფის ნაცვალის, ცნობილი მიხეილ ვარანცოვი უკვე დიდხნის გარდაცვლილი იყო. როცა „კონკამ“ ქუჩისკენ შეუხვია, დაეჭვებული სოფელი კონდუქტორს შეეკითხა:

— სად მივდივართ?

— ვარანცოვთან! — უპასუხა კონდუქტორმა.

— კაცო რას მერჩით! რა დამიშავებია, შვინი შეილის პატრონი ვარ: — ვარანცოვთან რა მიინდა! — დაიძახა შეშინებულმა სოფელმა.

## „დიდი კაცი“

მეფის რუსეთის დროს ქართველ მემამულეთა შორის ძალიან ვაზშირებული ყოი სადილზედ წარა-მარად „რეჩების“ თქმა.

ერთხელ სოფლად, ერთი მემამულის ოჯახში ჩვეულებრივი ნადიმი იყო გამართული. ერთი ახალგაზრდა ორატორობდა და „რეჩს“ „რეჩზე“ ამბობდა. ახალგაზრდას მამაც რომელიც მეტად დაბალი ტანის კაცი იყო, იქვე იჯდა. ყანწებს ცლიდა.

ესში შესულმა ახალგაზრდამ ერთი თავისი „რეჩი“ ასე დაიწყო:

— ვინ არის ქვეყანაზე ყველაზედ დიდი და გამოჩენილი კაციო.

— „მამა შენიო“, — უხუმრა ერთმა დარბაისელმა კენინამ.

## არჩევანი

ერთმა წითელ წვერა კაცმა დაცინვით უთხრა თავის ქოსა მეზადეს:

— „რატომ წვერი არა გაქვს...“

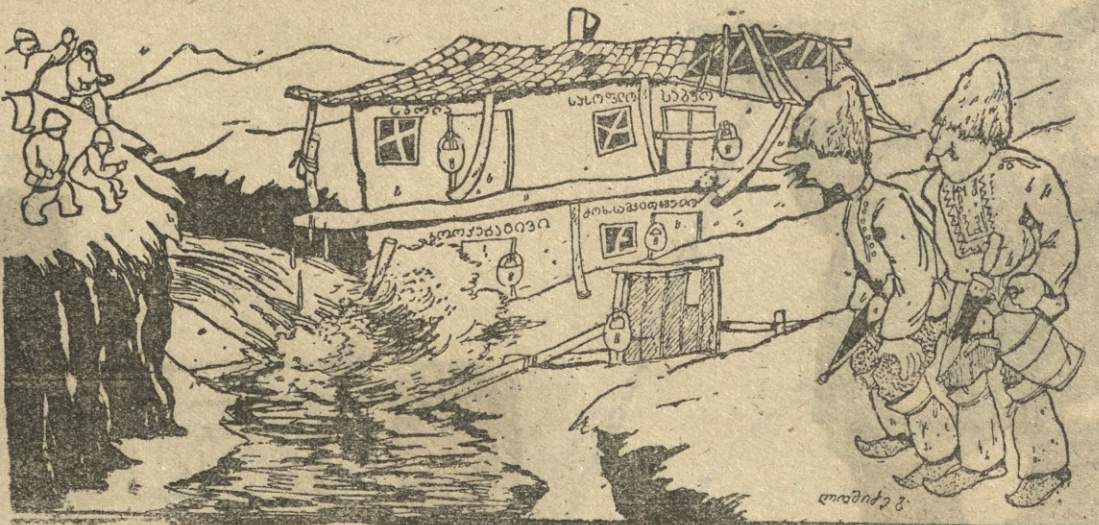
— „ღმერთი, რომ ხალხს წვერს ურიგებდა იმ დროს მოვედი, როცა წითელი წვერი-ლა დარჩენოდა, ამიტომ ისევ ის ვარჩიე, ქოსა გყოფილიყავ, ვიდრე წითელი წვერი გამომერთიანო“, — უპასუხა შეზადემ.

## საქმიანი თავგადასარი

სოფ. შუაფხოში (დუშეთის რაიონი) შენობას, სადაც მოთავსებულია თემის ყველა დაწესებულება, წყალი შეუდგა და დანგრევით ემუქრება.

თემა ხორნაულის.

ნაბ. გ. ლომიძის.



— არიქა გუშველათ! ჩვენი საბჭოს შენობა იღუპება!

კულაკური ელემენტები: — საბჭოს თავმჯდომარე ღვინოში სცურავს და დიდი ამბავია, რომ საბჭოს შენობამ წყალში იცურავოს?!



— გაიგე თაყა? ჩვენი „ფოსტალიონი“ ქალაქში წახულა და ჯამბაზობა დაუწყია!  
— მერე რა, გიკვირს? ოთხი წელიწადი ჩვენს შარა გზაზედ დადის, ისე, რომ ფენი არ მოუტენია და ჯამბაზობა გაუჭირდება?!

### „შვიდნი კმანი სიღნაღელნი“

სიღნაღში გახშირდა სამსახურის მიტოვება და სანადიროდ სიარული.

ამას წინად, სიღნაღელთა, მოუვიდა შვიდ ბიჭს მუზა, შაქროს, დათოს, ნიკოს, ვანოს, კაპლოს, თაფლოს, მათეუზას, თქვეს: ბევრია მთის ნადირი, ჩვენ კავშირი შეეკრად ძმური გადუხადოთ მონკავშირსა შესაფერი სამსახური.

გადასწყვიტეს, შეიმოსნენ: თოფით, ხანჯლით, პატრონტაშით შემოირტყეს, გაეშურენ ხმაურობით, ცეკვა-ტაშით. ლაგოდების მთას მიადგენ, შვიდი ბიჭი შვიდივე ლალი, საღამომდე ასვლა სურდათ, რომ ენახათ იალალი.

იქ მოეკლათ ჯიხვი, ფიტი, ირემი თუ არჩვი შველი, და, რომ ხორცი წამოეღოთ წაიყვანეს ვირი მშველი, თან მარილით ერთი ფუთათ სავსე ყუთი იმისათვის, რომ ხორცი არ წახდენოდათ, შეენახათ კვირისათვის.

რამდენ ნაბიჯს აიწვედენ, მთაში სჭექდა საღამური, ტკბილი ღიღინ-ჟამიერი და დავლური საამური, გაიფანტა სულ ნადირი, არსად სჩანდა მათი ტანი, რა ხმა ესმათ სიმღერისა, გადიარეს დაღესტანი.

გზაზე ღამემ მოუსწროთ და აერიათ მათ გზა-კვალი, აღრიალდენ, ვერ გაიგეს, აღარ სჭრიდა ღამით თვალი, ზოგი კლდეზე გადაცურდა, იძახოდა „ვაი ღედას“, ნადირობის ბედს სწყევლიდენ, გულს უკლავდათ ბოღმა, სევდა.

გამობრუნდენ, ვირს მარილით მოუბრუნეს უკან თავი, არსად სჩანდა ჯიხვი, არჩვი ანუ მშველი, მოსაკლავი, ჩამოეშვენ ლაგოდებზე, გზაში ნახეს დილით ყვავი. ხეზე იჯდა იმათ ბედზე, ის საბრალო, საცოდავი.

შვიდმა ბიჭმა შვიდჯერ სტუორცნა, ყვავს დაადგა წუთი ავი დაერივნენ კილყავებსაც, დააყენეს სისხლის ღვარი, დაჭრილ ყანჩას გზას წააწყდენ და ხმალ და ხმალ მოსჭერს თავი. კუებს ზურგი დაუხვრიტეს, სცადეს ტყვიის ძალა ხვავი.

ქალაქში რომ ჩამოვიდნენ მათ მოქონდათ დიდათ თავი, ასე მოხდა სიღნაღელთა ნადირობის ეს ამბავი.



ცირკში ხშირად იმართება ჭიდაობა ქართული  
მის შედეგებს თქვენ გიჩვენებთ ნახატი, — აქ დართული.

### გადაჭარბებული ზრდილობა

იგი ბორჯომის მატარებელს ჩამოყვამ დილით.

ცაკში საქმე ჰქონდა და სადგურიდან პირდაპირ სასახლისაკენ გაეშურა.

— ჯერ აღრეა. — უთხრეს მას საკომენდანტოში და, როცა გულზე ცაკის წვერობის ნიშანი შენიშნეს, დაუმატეს: — თქვენ პირდაპირ შეგიძლიათ შებრძანდეთ, მიღება ერთი საათის შემდეგ დაიწყება.

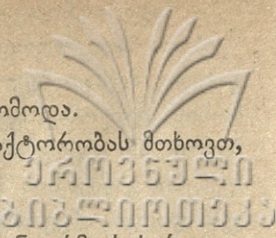
გამობრუნებისას სარკეში ჩაიხედა. ახედ-დახედა თავისთავს. ულვაშებზე ხელი გადაისვა. გულზე ცაკის წვერობის ნიშანი გაი-

სწორა, ნიშანი, რომელიც მას ამშვენებდა, მეგრამ რომელსაც არ შეენოდა გამტვერიანებული ჩექმები და გაუპარსავი წვერი. ეს დეფექტები იერს უკარგავდა მის აბრეშუმის ხალათს, შალის შარვალსა და ახალ ქუდს.

— რაკი აღრეა, მით უკეთესი, წესრიგში მოვიყვან თავისთავს, კობტად წარვდგები მთავრობის წინაშე, სირცხვილს არ ვაქმევ ჩვენს სოფელს! — გაიფიქრა მან და პროსპექტზე გამოვიდა.







—არ შემიძლია, აკრძალული მაქვს ავანსების გაცემა.  
—თუ ძმახარ, როგორმე მომიხერხე—და პატივისცემა ჩემზედ იყოს.

—კაცო, რავე გამიჭირე საქმე. გითხარი არ შეიძლება, მორჩა და გათავდა!

—აი, გავითავდა ეგ ქეციანი თავი.—ჩაილაპარაკა თავისთვის კორექტორმა პოხროძემ და ბუღალტერიდან გაბრაზებული გამოვიდა.

დღეს მესამედ მიმართა ბუღალტერს ავანსზე, მაგრამ ვერაფერს გახდა.

ფული კი ძალიან სჭირდებოდა. ექვსი თვის ბინის ქირა არ ქონდა გადახდილი.

სახლის მართველს დღეს—ხვალობით კვებავდა, მაგრამ დაპირებულს არ ასრულებდა.

ჯამაგირის მიღებისთანავე „წვრიღმანი“ ხარჯები ავიწყდებოდა და მხოლოდ მაშინ მოაგონდებოდა, როდესაც ჯიბეში უკანასკნელ ნანეთიანს დანახავდა.

წინადლით სახლის მმართველი გამოსახლებით დაემუქრა:

პოხროძემ უკანასკნელად შეავლო უკმაყოფილო თვალები ბუღალტერიის ოთახს და შინისაკენ წამოვიდა. მიდიოდა და ფიქრობდა თუ როგორ და რა გზით ეშვებოდა ფული. ამ ფიქრში გართულმა ვერ შეამჩნია, როგორ შევიდა თავის ეზოში.

პოხროძემ ბინის აივანს შეხედა. იქიდან ოთხი თვალი ყურადღებით მოჩერებოდა.

დავიღუპე, ალბათ ჩემი გამოსახლება თუ უნდათ!—გაიფიქრა შემინებულმა და წელმოწყვეტილი კიბეზე ავიდა. უცნობი პირებიც შემოეგებენ. წინ მოდიოდა პორთველიანი ახალგაზრდა, უკან მისდევდა—ჩასუქებული შუახნის კაცი.

— თქვენ ბრძანდებით პოხროძე?—იკითხა პირველმა.

— დიახ,—გაუბედავით მიუგო პოხროძემ და რატომღაც თავის ოთახის კარები შეათვალიერა.

— ფრად მნიშვნელოვან საქმეზე გაიხელით და გთხოვთ მოგვისმინოთ.

— სიამოვნებით!—და გაკვირვებულმა პოხროძემ უცნობი პირები ოთახში შეიპატიჟა.

პირველი სტუმართაგანი წინ წამოდგა და წარმოსთქვა:

— გთხოვთ გვიცნობდეთ... მან დასახელა თავისი და ანხანაგის ვინაობა.

— დიახ, ჩვენ გახლავართ არტელ „კაფეტის“ სალიტერატურო წრის ხელმძღვანელი... და პორთველიდან ნაწერი ქაღალდების ვეება შეკვრა ამოიღო.

— აი, ეს გახლავთ ჩვენი მომავალი მწერლების შემოქმედების ნაყოფი; ჩვენ გადავწყვიტეთ აღნიშნული მასალების გამოცემა მხატვრული კრებულის სახით... გამოცემის პრინციპილური ნებართვა უკვე მიღებული გვაქვს სათანადო ორგანოდან... და მოსაუბრემ ეფექტის მოსახდენად ბეჭედ დაკრული ქაღალდი გაუწოდა.

გაშტერებულმა პოხროძემ ქაღალდი ჩამოართვა და ვერ გაეგო რა უნდოდათ, ან რას მოითხოვდნენ მისგან ეს პატიოსანი მოქალაქენი.

— სჩანს ოთახის თაობაზე არ მოსულან.—გაიფიქრა დამშვიდებულმა.

პირველი კვლავ ამეტყველდა:

— ახლა მხოლოდ თქვენ უნდა გთხოვოთ, რომ თქვენი რედაქციით დაგვეხმაროთ კრებულის გამოცემაში... ჩვენმა სამნეო ნაწილის გამგემ—კვერნაძემ დაბეჯითებით გვირჩია თქვენთან მოსვლა და აი, ჩვენიც გაიხელით.

პოხროძე მიხვდა, რომ ბედი კარზე მოდგომოდა.  
— თუ არ ვცდები, მგონი კრებულის რედაქტორობას მთხოვთ, არა?

— დიახ, დიახ.—მიუგეს ერთხმად.

პოხროძეს ძალიან ესიამოვნა; თავზედ რამდენჯერმე სიხარული-საგან ათრთოლებული ხელი გადისვა, მერე ნაწერებს მიუბრუნდა და კითხვა დაუწყო...

წაკითხულმა კარგი შთაბეჭდილება ვერ დაუტოვა. ახალგაზრდა მწერლების ვინაობა იკითხა.

აღმოჩნდა რომ ამ „ახალგაზრდა მწერლების“ შემადგენლობაში შედიოდნენ: არტელის სამნეო ნაწილის გამგე—65 წლის ჭაბუკი კვერნაძე, ერთი ვიღაც გაპოეტებული დედაბერი, ოთხმოცი წლის პენსიონერი ზაკო მაჩიტაძე და ის ახალგაზრდა, რომელიც პოხროძეს ესტუმრა.

სტუმრებმა პოხროძეს მაგიდაზე ავანსის სახით სამასი მანეთი დაუწვეეს და სამას მანეთსაც კიდევ შეპირდნენ.

ფულის დანახვამ პოხროძეს თვალები გაუბრწყინდა და... დათანხმდა რედაქტორობაზე.

პოხროძემ ერთი თვას წვალებისა და დიდის ვა—ვაგლანის შემდეგ კრებულს სინათლე დაანახა. ამ შეთხვევამ „ახალგაზრდა“ მწერლები ძალზე გაახარა; რედაქტორს ლიტერატურულ ფრონტზე „გამარჯვება“ მიულოცეს და შეპირებული სამასი მანეთიც დაუთვალეს.

მსუქანმა ფულთან ერთად დავალებაც მისცა:

— თუ ძმახარ მაღლი ქენი და მაჰილიც მოაყარე.—საჭაროა ჩვენ კრებულზე ერთი კარგი რეცენზიის დაწერა და ცენტრალური პრესის ახმაურება... რეცენზია თქვენი,—ფული ჩვენი.—მოკლედ მოუჭრა მან.

პოხროძემ წინადადება თავშეუკავებლად მიიღო—ჩვენ კიდევ განახავთ!—უთხრეს წრის მესვეურებმა და წავიდნენ.

მეორე დღეს პოხროძე რეცენზენტის ძებნას შეუდგა.

მოაგონდა თავის ძველი მეგობარი კრიტიკოსი რამფაძე და უმაღლეს მისკენ გაეშურა. როდესაც რამფაძემ მეგობრის მოსვლის მიზეზი გაიგო, ერთხანს ჩაფიქრებული იჯდა, ბოლოს კრებული გამოართვა და გადაათვალიერა; გარეგნული გაფორმება მოეწონა.

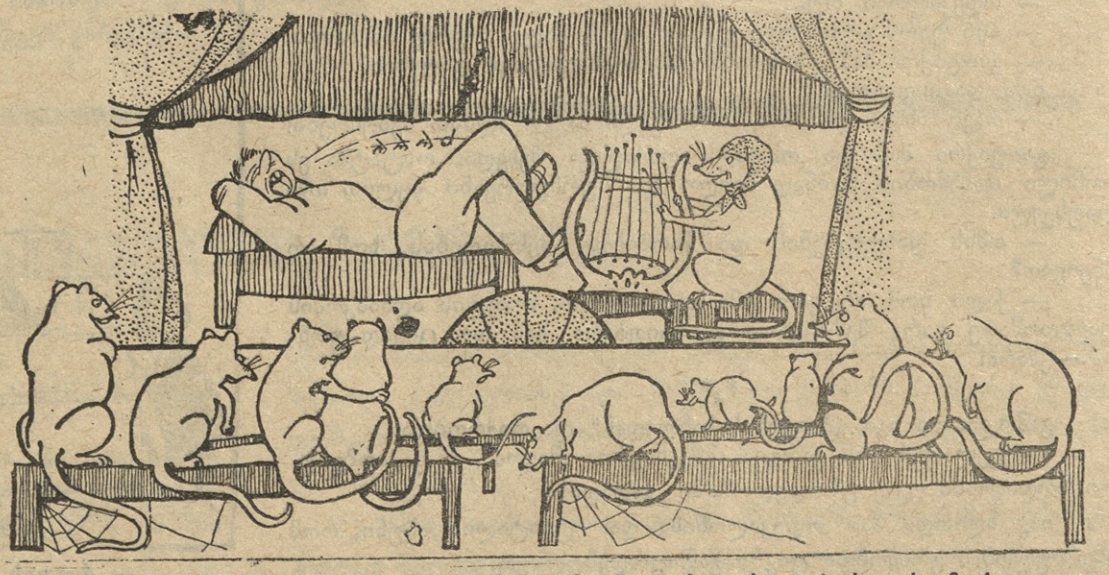
— კრებული საუცხოვოდ არის გაფორმებული და რეცენზიაც კარგი უნდა დაიწეროს, მაგრამ... აქ კრიტიკოსი შეჩერდა, სახეზე

## „სულ ძილი... ძილი“.

ნახ. გ. ლომიძის

„ყვარლის კლუბის გამგეს მთელი წლის განმავლობაში წარმოდგენა არ გაუმართავს და ჩაკლა საკლუბო მუშაობა“.

კბილინა



— ამ ჩვენს გიორგის რომ ყოველთვის სძინავს, ნეტა როდისღა ხარჯავს მუქთად მიღებულ ხელფასს?!

# ერთი მრავალთავანი



სახლთა ტრესტის სახლი გახლავთ, ანაგები ძველთა ძველი ინგრევა და ტრესტისაგან უნაყოფოდ ეველას ხლის, შიგ შეხული კვლავ ცოცხალი ვერ გამოვსა გარედ კიდევი ვაი სახლო, უსაქმური „სახლთა ტრესტის“ ვადამკიდევ.

სერიოზული გამომეტყველება მიიღო და პოხროძეს საქმიანი კილოთი მიმართა:

- ხომ იცი რა დიდი ენერჯის და დროს დახარჯვა დაჰქირდება კრებულის წაკითხვაზე და რეცენზიის შედგენაზე... და იმისათვის, რომ მაღალი ტემპები ავილო და ნაყოფიერი შედეგიც მივიღო— საჭიროა წახალისება.
- წახალისება?!
- ჰო, წახალისება! რად გაგიკვირდა, ხამი ხომ არა ხარ! პოხროძე მიხვდა:
- რამდენი გინდა?
- ბევრს არ მოგთხოვ, სულ ას ორმოცდა ათ მანეთს დაგჯერდები; დღეს ასი მანეთი დამიტოვე, დანარჩენი შემდეგ იყოს.
- თუ ძმა ხარ დღეს ორმოცდა ათი მანეთი იკმარე, მეტი არ მაქვს. — დაეღრიჯა პოხროძე.
- კაცო, ჩემთან სავაჭროთ ხომ არ მოსულხარ?... ისედაც დიდი მსხვერპლი გავიღე — სულ მცირესა გთხოვ და ამაზედაც მევაჭრები?..
- რვა იყოს. — წაუმატა პოხროძემ.
- კაპიკს ვერ დავაკლებ! — დააჭირა ფეხი რამფაძემ.
- უსინდისო კაცია. — გაიფიქრა პოხროძემ, ოხვრით ათი თუმანი ჩაუთვალა და ორ დღეში რეცენზიის მოტანა თხოვა.

რამფაძე პოხროძესთან დაპირებულ ვადაზე ადრე მივიდა, შორიდან დიდის ამბით მიესალმა და ჯიბეზე მიუთითა, სადაც კრებულის და რაღაც ხელთ ნაწერი ქაღალდები მოეოავესება:

— აი, ხომ ხედავ, უკვე დაწყებული მაქვს; გუშინ მთელი დღე და ღამე ვიმუშავე, ამაღამაც უნდა გავათენო, მაგრამ თუ კვლავ არ

წახალისდი, ისე რაღაც დალილობასა ვგვრძობ და მუხა არ მომდის შეიძლება რეცენზია დროზე ვერ ჩავაბარო, თუ დანარჩენი ორმოცდა ათი მანეთი დღესვე არ მომეცი.

პოხროძემ უკმაყოფილოდ ხელები გაასავსავა და დააპირა, მაგრამ რამფაძემ შეაჩერა:

— თუ ეხლავე ფული არ მომეცი ეს იმას ნიშნავს, რომ ამ საქმეს სერიოზულად არ ეკიდები და რეცენზია არ გეჩქარება. და თუ ეს ასეა მე კვლავ თავს არ შევიწუხებ!...

— ჩამიჭირა ხელში ამ ავაზაკმა. — გაიფიქრა პოხროძემ და ხუთი თუმანი ჩაუთვალა.....

მეორე დღეს დილით კრიტიკოსმა რამფაძემ პოხროძის ბინის კარები მოუხრიდებლად შეაღო.

— როგორაა საქმე?! იკითხა პოხროძემ.

— ცუდათ: კრებულში შეცდომები დაგიშვია, — ჩავარდნები გაქვს. მოუჭრა რამფაძემ.

— ჩავარდნები?!

— დიახ, ჩავარდნები.

პოხროძეს, თითქო მეხი დაეცაო, მუხლებში ძალა წართმეული სკამზე ჩაიკეცა.

„დავიღუპე“. გაიფიქრა და განადგურებულმა რამფაძეს ყრუთ მიმართა:

— აბა, ერთი, გეთაყვა, მიჩვენე რა ჩავარდნები მაქვს... დასწყევლოს ეშმაკმა, თითქოს დაკვირვებით დავამუშავე ეს რა მომსვლია....

რამფაძე წამოწითლდა:

— აქ არ წამომიღია, შემთხვევით ხელცარიელი წამოვედი. — უპასუხა მან და თვლებით ქუდს ძებნა დაუწყო.

— დაიცა, მეორე ეკვემპლიარი მაქვს და იქ მიჩვენე რა ჩავარდნები მაქვს. — და პოხროძემ წამოიწია, მაგრამ რამფაძემ შეაჩერა.

— არა! გავგებურე!... კრებული ჯერ არც წამიკითხავს, ვერც რეცენზიას დავწერ... პოხროძე აღარ უსმენდა:

— ავაზაკო! — დაიღრიალა შექლივ მოთმინებიდან გამოსულმა, — თუ არ დაწერდი, რისთვის შემპირდი!... რად ჩამაგდე სირცხვილში... რა პასუხი გავცე ავტორებს?!

რამფაძე წამოდგა:

— ის პასუხი გაცე, რომ შედეგით რეცენზიებს არ წერენ-თქვა.... რაც შეეხება შენს ასორმოცდა ათ მანეთს, ჩქარა დაგიბრუნებ... საერთოდ არც ღირს ასეთი პატარა რამეზე მეგობართა შორის უსიამოვნობა და სცენების გამართვა.... — თქვა ეს და ყოველშემხვევისათვის მაგიდას ორი ნაბიჯით მოშორდა.

— ეშმაკებმა წაიღოს შენისთანა მეგობარი, კიდეც რაღაც უნდოდა ეთქვა გაწბილებულ პოხროძეს, მაგრამ ამ დროს კარები გაიღო და მისკენ — ღიმილით გამოემართენ ჩვენთვის უკვე ცნობილი „ახალგაზრდა მწერალთა წრის“ მკსვეურები, — ალბათ რეცენზიის მისაღებად და „პრესის ასახმაურებლად“.

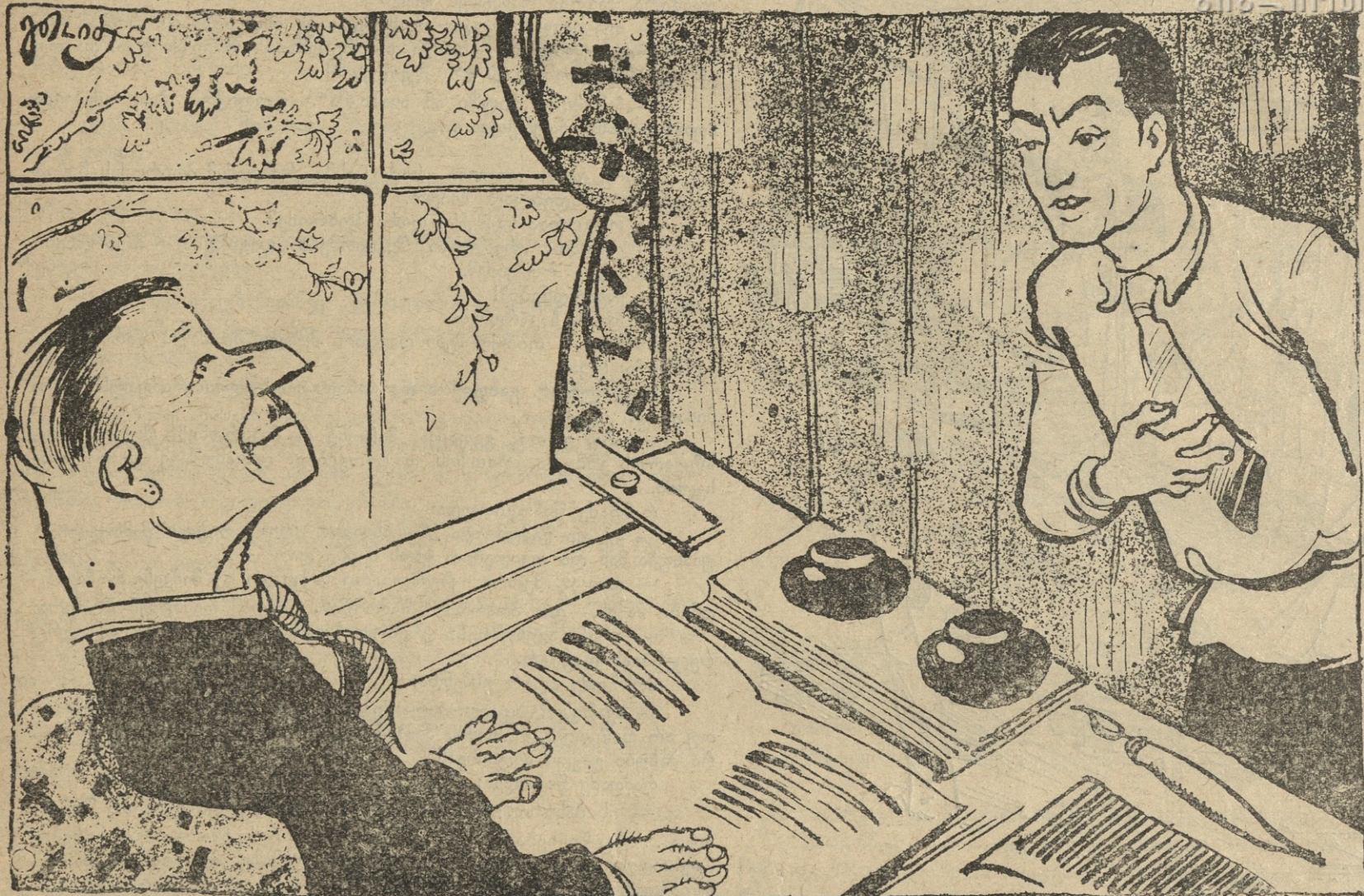
რამფაძემ ამ მომენტით ისარგებლა და ოთახიდან გაძვრა.

შ. ჯ—ძე

## ხელს უშლიან



— მოდი ერთი „მშვიდობიანა“ ვითამაშოთ!..  
 ვერმანია: ბრრრ... („გეგ. ანფრ.“)



— ვინ დასწერს ბრძანებას, სერგოს მდივანობიდან მოხსნის შესახებ?  
ბიუროკრატი: — ცხადია თვითონ სერგო. მაგისტანა კარგად მთელს აპარატში  
ვერაგინ სწერს.

### კეტი აბდუშელი

(ფანტასტიური სინამდვილე)

ექვსი წელიწადია რაც პეტრე აბდუშელი ტფილისში არ ყოფილა.

ექვსი წელიწადია რაც მას „პეტაფორაჩიკს“ აღარ უძახიან და თითქოს ხელისუფლებისათვის თვალის ახვევის მიზნით ვაჭრობას თევი მიანება და „პატიოსან კერძო მეურნეობას“ მოკიდა ხელი.

ექვსი წელიწადია არ ყოფილა ტფილისში და ახლა ნათესავების სანახავად მოდის ბორჯომის მატარებლით. მოდის და ათას გვარ ფიქრებშია გართული:

— ეჰ, ვენაცვალე ამ ქალაქის მამკონსა, გახეთში რომ არ წამეკითხა, რა მეცოდინებოდა, რომ ქალაქში გლეხთა სახლია და სამ ნომერზე რომ ტანციაში დაფუძვლები, მეექვსეთ გაჩერდება და პირდაპირ შიგ შევიყვანს გლეხთა სახლში...

და ამ ფიქრებში, ტფილისის სადგურს მოადგა მატარებელი.

ვაგონები გათავისუფლდა მგზავრებსაგან. ხურჯინ მოკიდებული, ფიქრებში გართული პეტრეც ხალხში გაერია.

რამდენი კარები ჰქონდა ტფილისის სადგურს ამ ექვსი წლის წინად! თავისუფლად გადადიოდნენ ქალაქში ჩამოსულები, ახლა კი გელარ სცნობს პეტრე ტფილისის სადგურს, სულ მთლად გამოცვლილა, გაკეთებულა, გამწვინიერებულა, მაგრამ აღარცერთ კარებში არ გაუშვებს პეტრე.

მივიდა ერთ გასასვლელთან, მეორესთან, მესამესთან, — ყოველგან უარი უთხრეს. ჩამოსული მგზავრები უკვე სადღაც გაპქრენ: ცამ ჩაყლაპა თუ დედამიწამ, ვერაფერი გაუგო პეტრემ.

მას ვერ წარმოედგინა, რომ იქვე სადგურის შენობის ქვეშ გვირაბი იყო გავანილი, საიდანაც მგზავრები გადიოდნენ.

და დალონდა აბდუშელი, კაცი დაბერდა და არასოდეს არ შემთხვევია ასეთი რამ.

გაბრაზდა პეტრე, სისხლი მოაწვა ყელში, მაგრამ რას იზამდა. კვლავ აქეთ-იქით ტორლიალი განაგრძო.

— მოქალაქე რას დადიხარ აქ? აბა, წაბრძანდით, თორემ გადაიხდით სამ მანეთს! — დაეტაკა პეტრეს ვილაკა.

— შენდა მაკლდი ახლა, რას მერჩი, ჩემო ძმაო.

— ნუ მაცდენ მოქალაქე, ან გადაიხადე, ან არა და დაგაპატიმრებ.

— გზა დავკარგე ჩემო ძმაო, რას მერჩი.

— მაშ წამოდი ჩემთან, გზას მე გასწავლი! „წესრიგის“ დამცველმა პეტრე სადგურის ქვედა დარბაზში ჩაიყვანა. და თვითონ მოშორდა მ.ს.

პეტრე, დარწმუნდა იმაში, რომ იგი ნამდვილად ციხეში იყო, გაბრაზებით დაიწყო ყვირილი:

— ხალხნი არა ხართ ხალხნი? რას მერჩოდენ ეს ჩემ.ნალები, რისთვის დ. მიჭირეს, ცოლშვილს გეფიცებით არაფერი წამიხდენია!

ხალხმა გაკვირვებით დაუწყაო ცქერა. ხმა არავინ გასცა. უფრო გაბრაზდა პეტრე



— ფეხს არ გავადგამო! შარშან რომ ლამის შიმშილით მოგვკალი, წელსაც ისე გვიპირებ?! —

აბდუშელი, უფრო მაგრა შეპყვირა, მაგრამ რაკი ხმა არავინ გასცა, გზა განაგრძო.

— რამდენი პური ყოფნის ამდენ ხალხსა, ნეტავი თუ ესენიც ჩემსავით უმიზეზოთ დაიჭირეს. საწყალ ამ ბებერ ქალს რაღას ერჩოდენ, ძლივს დადის უბედური. ნეტა რამდენი წელიწადი მისცეს!

ფიქრობდა პეტრე და ამ დროს ერთ მომავალ ხურჯინიან გლეხს შეეხეჩა.

— რამდენი მოგცეს ამხანაო? — შეეკითხა ეტრე.

— ოთხი, მე მიტი არ მინდოდა, რამდენიც გინდა იმდენს მოგცემენ! — მიუგო უცნობმა გლეხმა პეტრეს, ახლად აღებული ოთხი ბილეთი მაგრად მობლუჯა ხელში, ხურჯინი გაისწორა და გზას გაუდგა.

— ალბათ დიდი ხანია აქა ზის, კკუაზე შეშლილა საწყალი! — გაიფიქრა პეტრემ და კვლავ გზა განაგრძო.

დასეირნობდა პეტრე აბდუშელი, უყურებდა უთვალავ „ტუსალებს“ და უკვირდა: რომ ყველა ერთად იყო დამწყვდეული: ქალი, კაცი, ქართველი, რუსი, თათარი, დამნაშავე და უდანაშაულო. უკვირდა, რომ საწოლები არსად ჩანდა, სად უნდა დაეძინა ღამ-ღამობით, ხუმრობა საქმე ხომ არ იყო, შეიძლება წელიწადიც გასულიყო და არავის მოფიქრებოდა პეტრეს განთავისუფლება სატუსალოდან.

უკვირდა პეტრეს და გაკვირვებულმა ჩამწკრივებულ სუფთა მაგიდებს მოკრა თვალი

ერთ ადგილას. ბიჭოს! აგერ ბუფეტიც ყოფილა, ხალხი საუზმობს. მივიდა პეტრე, ჩამოჯდა მაგიდასთან.

მენიუ მიართვეს უდანაშაულო „ტუსაღს“. ჩაათვალიერა, წაიკითხა, მოსაუზმებებს დააკვირდა და გაიფიქრა:

— აქაც ოჩერედი ყოფილა ამ საოხროში, რამდენი ხალხია ჩაწერილი ამ წიგნაკში, სანამ ესენი ისაღილებენ მე, ჩემი დამემართება „ხლებ კალბასოვი“ „ნაპოლეონი კითხულობდა პეტრე მენიუში — რამდენი რამ გამიგონია ამ ნაპოლეონზე, საწყალი ისიც აქ ყოლიათ დაქერილი. აფსუს რა ვაქვაცი ფუჭდება! ეს კალბასოვი ვილა არის ნეტა. ეჰ, შეიძლება ესეც დიდი გამოჩენილი ვინმეა, მაგრამ რას იზამს, ჩაეარდნილა და! — გაიფიქრა პეტრემ და რიგში ჩადგომის მიზნით, მენიუს ბოლოში მიაწერა: „პეტა აბდუშელი“.

მოაწერა და ფეხზე წამოდგა.

\*\*\*

ორი ცილინდროსანი შემოვიდა ბუფეტში. თან გაპუდრულ — შეღებილი სქელ-სქელი ქალი შემოყვავთ. მაგიდას მოუსხდენ და დაუკაკუნეს. მათ წინ თეთრებში გამოწყობილი, ბუფეტის თანამშრომელი ქალი გამოჩნდა.

— რითი შეგიძლიათ გაგვიმასპინძლდეთ?

— აგერ, მენიუ, ბატონო! — მიუგო თეთრებ ჩაცმულმა ქალმა და უკანვე გაბრუნდა.

— იშვიათი საჭმელების გაკეთება იციან კავკასიელებმა, ჯერ მარტო სახელების დამახსოვრება გაგვიკირდებათ, საუცხოვოა ლულა-ქაბაბი! — სთქვა ერთმა ცილინდროსანმა და ბუფეტის თანამშრომელ ქალს სავი ულუფა „პეტა აბდუშელი“ შეუკვთა.

შეკვეთის მიმღებმა ბუფეტის ყველა თანამშრომელს ჩამოუარა და საჭმელი „პეტა აბდუშელი“ ვერსად აღმოაჩინა.

— ახლად მიღებულია, ძალიან საუცხოვოა, მაგრამ ჯერ ფაქტურა არ არის გამოწერილი და ვიდრე გამგე არ მოვა ვერ გავყიდით! — მიმართა თანამშრომელმა ქალმა შემკვეთებს.

ცილინდროსანმა უბის წიგნაკი ამოიღო და ჩაიწერა, რომ: „სადგურის ბუფეტში გამეფებულია ბიუროკრატიზმი, გამგე ადრე მოსვლას არ კადრულობს და თანამშრომელები კი უიმისოდ არ ყიდიან საჭმელ-სასმელს“.

ამ დროს, დაღონებული პეტრე აბდუშელი „სატუსალოდან“ გაპარვამდე ოცნებობდა.

— აჰ, ერთი დაღამდეს და თუ პირდაპირ ფანჯრიდან არ მოვადინო ბრაგვანი კაცი აღარ ვიყო.

ოცნებობდა და ამ დროს შეამჩნია რომ: ღია კარებში ვილაც მახუთში ამოსვრილი პაცანი გავარდა გარედ. უკან ვილაც ბებერი ქალი მიჰყვა ჩამადნებით ხელში.

— ცდა ბედის მონახევრეა! — ამით უნდა მაჯობონ?! — თქვა პეტრემ და გაბედულად „საპატიმროდან“ გარედ გამოვარდა.

# მთაწმინდელუბის პატაკი ნიანგს



ყოვლად ძლიერა და უძლეველო დამთურგველო ყოველგვარი ბოროტებისა, უთაობისა, გულგრილობისა და მოუქნელობისა, ამხანაგო ნიანგო!

ჩვენ, მცხოვრებნი მთაწმინდისა, უმთავრესად ბესიკის ქუჩის მახლობელნი მკვიდრნი, გაცნობებთ რომ ვიხრჩობით ღვინოში და გვიშველეთ.

აი, ამოჰყევით რუსთაველის პროსპექტიდან ბესიკის ქუჩას და ნახავთ:

ბესიკის ქ. № 10 (სასამართლოს ქუჩის კუთხეში) არის კოოპერატივი, რომელშიაც სხვა საქონელთან ერთად ღვინოც იყიდება. იქვე ბესიკის № 9-ში მოთავსებულია ღვინის სპეციალური სავაჭრო. ცოტათი ზევით № 14-ში ასეთივე ღვინის სავაჭრო. კიდევ ზევით № 16-ში

კიდევ ღვინის სარდაფი-საწყობი. მის გვერდით № 18-ში ისევ ღვინის სავაჭრო (ისეა მოწყობილი, რომ № 18-ში რომ დაითვრება კაცი, იქვე № 16-ის სარდაფში ჩაგორდება და ლიტრის დამატებით გადაკვრის შემდეგ ფხიზლდე-

ბა და სარდაფიდან ამოდის, რომ ისევ ესტუმროს იქვე მოთავსებულ სხვა სარდაფებსა და საწყობებს აქვეა მახლობლად (მეფევის ქუჩაზე № 10) ღვინის სარდაფი და იქვე (არსენას შეს. № 7) არის სარდაფი-რესტორანი. მაგრამ თუ კიდევ

განაგრძნობთ ბესიკის ქუჩას შეგხედებათ კოოპერატივი (ბესიკის ქ. № 23), სადაც ღვინოც იყიდება და სხვა საქონელიც.

ამგვარად ასეთ პატაკა მანძილზე (№№ 10—23) მოთავსებულია ასე ბევრი ღვინის სავაჭროები. ამავე დროს კი თქვენ ვერ ნახავთ ვერც ერთ ისეთ სავაჭროს სადაც (ამ ზაფხულზე მაინც) იყიდებოდეს მწვანილეულობა. ორი შაურის ქინძისთვის მთაწმინდელ დიასახლისებს ცენტრალურ ბაზარში უხდებათ სიარული.

აი, ამისთვის მოგმართეთ პატივცემულო ნიანგო, რომ, ეგებ, როგორმე რომელიმე სავაჭრო ორგანიზაციას მოაგონოთ, რომ „არა მარტო ერთი-თა ღვინითა ცხოვრობს ადამიანი“

მთაწმინდელეზი



# ეპხანუო ნიანგო!

ამხ. ნიანგო!

ტრამვაის ზოგიერთ ვაგონებში წვიმის დროს წყალი ისე ჩამოდის, რომ მგზავრს ეჩვენება, ტრამვაიში კი არა შხაპმოშვებულ აბანოში იყოს. ამას წინად 256 ნომერ ვაგონს მიბმული ქონდა 33 ნომერი ვაგონი, რომლის ქერიდან კოკისპირული წვიმა მოდიოდა. ექვსი მგზავრი ქოლგებით ხელში ფეხზე დამდგარიყვენ და „ბუნების ძალას“ ცალხელაპყრობილნი გადარჩენს ევედრებოდენ... ტრამვაის დირექცია ან ტრესტი საჭირო ზომებს არ ხმარობს რადგან მისი აზრით წვიმაში ვაგონის შეკეთება სახურავის დასველების გამო შეუძლებელია და კარგ დარში კი ისედაც კარგი დარია და ასეთი „ხლაფორთი“ საჭირო აღარ არის. მოგვეშველეთ ამხ. ნიანგო!

ი. გევაძე

ამხ. ნიანგო!

გთხოვ გამიმარტო რამდენჯერ და რაღა რა რიცხვებში მოვა წვიმა 1935 წლის დამლევამდე? ეს ცნობა საჭიროა წარუდგინო საგარეჯოს რაისაგზაო განყოფილების გამგეს

გიორ. ხონელიძეს, რომელმაც საბჭოთა მისამსახურეებს დასასვენებელ დღეთ დაგვიწესა მხოლოდ და მხოლოდ წვიმიანი დღეები. ჩვენ ვხედებით, რომ ასეთი „ბრძული“ განკარგულება შედეგია იმ გავლენის, რასაც ახდენენ მის გონებაზე ცხელი დღეები, მაგრამ არ ვიცით, როგორ შეიცვლება მისი აზროვნება წვიმიანი დღეებში? გამეორებით გთხოვთ, გამიმარტო ეს ორივე საკითხი ამხ. ნიანგო!

მის. ჭურხული

ამხ. ნიანგო!

ნება მომეცით უღრმესი მადლობა გამოუცხადო ზესტაფონის რაიონის პროკურატურას, იმის გამო, რომ მე ფინმომუშავე დიმიტრი შალამბერიძე, როქელსაც სოფელ ილემში შემომეხარჯა სახაზინო ფული ძაბიქების დახმარებით გადაყვანილი ვარ უფრო თფილ ადგილზე—შორაპანში და მილიციის და პროკურატურის გულჩვილობის წყალობით არხეინად დავიარები.

პატ-ცემით დიმ. შალამბერიძე

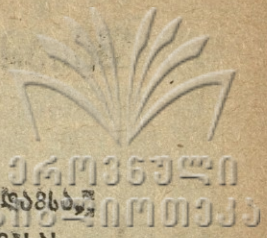
ამხ. ნიანგო!

მოგვეშველეთ, საბჭოს ქუჩაზე № 51 სახლში მცხოვრებლები ძაღლებმა აიკლეს. მთელი ოცდაოთხი საათის განმავლობაში მთელი ეზო ბრძოლის ველს წარმოადგენს. იბრძვიან ერთი მხრივ მოერიშეძაღლების გუნდი და მეორე მხრივ განწირული მოქალაქენი. არის ყეფა, ყვირილი, გაისმის „მიშველეთ არ გაუშვათ, დამგლიჯა“ არ სცხრება ქვების ზუზუნი, ფანჯრების მტვრევა, კეტის ტრიალი, მშვიდობიან მოქალაქეთა, გამარჯვებულს ძაღლების მიერ დაღვრილი სისხლი და ლანძღვა-გინება დაზარალებულ მოქალაქეთა და თავდაპირველ ძაღლების.

ჩვენს ეზოში ძაღლების რიცხვი ისე დიდია, რომ თითო ძაღლზე საკბილოთ თითო სრულწლოვანი მოქალაქე მოდის. გათავხედებული ძაღლების შიშით, მეეზოვესაც კი შიში აკანკალებს; ბავშვები გარეთ ვეღარ გამოდიან.

რამდენჯერ მივმართეთ მილიციას, მაგრამ საშველი არ არის! სხვა გზა აღარა გვაქვს, ისევ შენ მოგმართავთ; მოგვეშველეთ ამხ. ნიანგო.

ს. ცინცაძე



ვინაჲრის უმედოა?

სოფ. ბიკანისუბა (სამტრედიის რაიონი) ფოსტის გამგემ გრიგოლ შანიძემ შემოსული ფულები დანიშნულებისამებრ გადაგზავნის ნაცვლად თავის ჯიბეში გადაგზავნა შალვა შანიძის 400 მანეთი და ნიკოლოზ ძანიძის-100 მ. ვიხი მანეთებია შემდეგი?

ბაზიანი

„დაგვიკვლი“

ხაბუში. (ჩხორაწყუს რაიონი) კლუბის გამგის დაუღალავე მუშაობის წყალობით წლის განმავლობაში გავიარა ერთი ორსაათიანი წარმოდგენა.

ნ-ლი.

ამნისტია

ბაკურიანი. ბაკურიანის სატყეო მეურნეობის დირექტორი პლ. გაგნიძე აცხადებს რომ ხე-ტყით სარგებლობა შეუძლია ყველას, ვინც...

ფულის გარდა დირექტორი ღებულობს: შემწვარ გოჭებს, ქათმებს, ღვინოს, კარაქს და სხვა პირის ჩასაკოვლოზინებელ რამეებს.

მცოდნე.

ზიცი

სოფ. ჩირიკი. (დუშეთის რაიონი) კოლმეურნეობის სასაქონლო ფერმის გამგემ მიხაკობაძემ შესაფერი პატივით დაასაფლავა შიმშილით დანოცილი ორი ცხენი და 9 ხბო. თავისი სიტყვა მიხამ ასე დაასრულა: „მართალია, თქვენ ვერ გიპატრონეთ, მაგრამ თქვენს ძმებს არ მოგაკლებთ მზრუნველობას. ყველას გაგყიდი და ფულსაც მე მივითვისებ.“

— ექიდაწვე. სოფ. უძილაურის კოლმეურნეობის თავჯდომარის ჯიბეში ჩაფრინდა და აღარ ამოფრენილა კოლმეურნეობის სალაროს 5.400 მანეთი. გამოწვეულია რაიონის პროკურორი. პ. გ-ძე.

თოდლა მგზავრებს შურსადასა...  
[არვის უბრუნებს ხურდასა]

„შავი ზღვის რკ. გზ. ს. ნოჯინგის ბაქნის მოლარე თოდლა ძაბია ბილეთებზე ფასებს ასწორებს და მგზავრებს კუთვნილ ხურდას არ უბრუნებს...“

თოდლა ძაბია,  
მხრებზე „თავი“ აბია,  
უქურდად არ უშვებს  
ჩოხიანს თუ კაბიანს.  
მოლარეა ბაქნისა,  
მცოდნე თავის „საგნისა“,  
ბილეთებზე ფასს ასწორებს  
ხურდას გაიმასქნისა.  
— ხურდა ძაბია—უძახით—  
რად გსურს ჩემი ზარალი?  
მას პასუხი ერთი აქვს:  
— ხურდა დღეს აღარ არი!..  
— ფასი რათ გააღიდეს?—  
ბილეთი ღირს მანეთი,  
შენ კი— სამ მანეთს—იღებ,  
რა მომხდარა „მაგეთი“?  
— აქ თოდლა, გიყვირებს,—  
შეგიღრნეთ ვეფხვივითა,—  
თავს თუ მთელად გადირჩინთ—  
ხურდას ნულარ ჩივითა...

ფიქრი ზღვის პირას

ერთერთი ცნობილი დიდი უტოპისტი ოცნებობდა, რომ სოციალიზმის დროს ზღვა ლიმონათად გადაიქცევა და ყოველ მოქალაქეს ექნება შესაძლებლობა დალიოსო.

ბესარიონ ცხადაძე (მეორე სერიის ამბ. ბერიას სახელობის არტელის ბათომის ღვინის საკოლმეურნეო სავაჭროს გამგე) არ არის უტოპისტი, მაგრამ ისიც ნატრობს:

ამდენი წყალი საიდან  
ვინ დაღვარა და აქცია?  
ნეტავი სვირის ღვინოთა  
შავი ზღვა გადააქციო.

თქვენ გგონიათ, იმიტომ ნატრობს ზღვის ღვინოდ გადაქცევას, რომ ყველა მოქალაქეს შეეძლოს უფასოდ დალიოს, როგორც ამას ნატრობდა გულუბრყვილო უტოპისტი? არა.

ბესარიონ იმიტომ ნატრობს, რომ მის ჯიბეს შეემატებოდა შემოსავალი.

ზის ბესარიონ და „გასცქერის შავ ზღვას, რომელიც ხან ღვინოს (როცა რევინიას ელოდება) და ხან დამშვიდებულია (როცა რევინია არ ჩამოდის და ფულები კი, ჯიბეში ჩადის),

— ეს ზღვა რომ ღვინოდ გადაქცეულიყო, მაშინ აღარ დამჭირდებოდა ზღვის წყლისა და სვირის ღვინის შეზავება, უშუალოდ ზღვიდან ჩამოვასხამდი და [გავყიდდი!—ხშირად უფიქრია ბესარიონს, როცა ღამით ზღვებს წყალს ეზიდებოდა ვედროებით ღვინოში გასარევადა.

ბესარიონს ვილაცამ სიზმარში მხარზე ხელი დაჰკრა.  
მოიხედა და... შეკრთა.  
მის წინ ქრისტე იდგა.



— ბესარიონ შენ ჩემი ხელობა შეგისწავლია, მაგრამ ცუდად შეგისწავლია. მე წყალს ვაქცევდი ღვინოდ, ხოლო შენ კი პირიქით შვრები: ღვინოს აქცევ წყალად!—უთხრა ქრისტემ და მოჩვენებასავით გაქრა. ბესარიონმა პიჯვარი დაიწერა და განაგრძო თავისი საქმე.

გოღოტი

ჯანალიჭის (სოფ. აჭარის-ალმართი). გვწერთ, რომ კ-ქმ ცხრაშეტი მასწავლებელი გადააქიდა ერთმანეთსო და

გაკვეთილებს ხშირად აცდენს,  
დახურობს ბათონით  
მუდამ არის ის გათუღი  
ინტრიგასა და ომშიო.  
გოგლი-მთვლს სჭამს გაკვეთილზე,  
ახსარუნებს კოვზს და კიქას.  
თუ მოწაფებს ვაეცენა,  
ხუღ გააცდის საწყალს სიქას.

ეს არც გასაკვირია, რადგან როგორც ჩანს, „ლატვირთული“ ყოფილა და დრო არა რჩება მინ მოითავოს გემო-კეების საქმეები.

თია-ძეს (აქვე) გვწერთ, რომ „ახლა ვიწყებ პოეტობას, ახლა ვიდგამ პოეტის ფეხებს და ნუ გადაუძახებთ ამ ღეჭს გოდორს“-ო:

ერთ ალაგას წაიკითხა:  
„ნუ აფურთხებთ ძირსო“...  
მან კი წვევით ააფურთხა  
და დაეცა ცხვირსო.

სულ რომ არ აიღვამდეთ ასეთი „პოეტის ფეხებს“, გვერწმუნეთ ცხოვრებაში უფრო სალი გზით ივლით და უფრო მტკიცე ფეხებზე იდგომებით. თქვენ ცდებით, როცა გგონიათ, რომ ყოველმა ახალგაზრდამ უნდა გაიიროს პოეტობის პერიოდი.

„მიუხედავად მთავრობის დადგენილებისა ზოგიერთი საბინაო ამხანაგობები ისევ განაგრძობენ სტანდარტული, დაბალკურობის სახლების შენებას“

საბინაო კურობის განვითარებისათვის



— საწყლები ალბად წელკავი დარევიათ... ვინ არიან ნეტავი?  
 — წელკავს რას ერჩი ბინის ბრალია: ესენი სტანდარტული სახლის ცხოვრებლები არიან!